

Νίκος Αλεξανδράκης

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Γουστάβος

Απαγορεύεται η μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναμετάδοση ή διασκευή και αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό ή ηχογραφικό του παρόντος έργου ή μέρος αυτού, χωρίς την ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ έγγραφη άδεια του ΕΚΔΟΤΗ και του ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ. Νόμος 2121/1993 και Κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

«Γουστάβος»

© Εκδόσεις Ν. & Σ. Μπατσιούλας Ο.Ε., Αθήνα 2014

© Νίκος Αλεξανδράκης

e-book

ISBN: 978-960-9796-37-8

Επιμέλεια: Νατάσα Μπελεζάκη

Εκδόσεις Momentum

Κηφισίας 5, 11523 Αθήνα, τ: 2103315186, 2130229425
Πελοπίδου 5, 32200 Θήβα, τ: 2262100795, f: 2262027275

url: www.momentumbooks.gr

e: info@momentumbooks.gr

ΝΙΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

Γουστάβος

 Momentum

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ένα ηλιόλουστο πρωινό Παρασκευής, κατά τη διάρκεια του διαλείμματος, οι τρεις φίλοι, ο Γουστάβος ο Μανούσος και ο Μπιρμπίλης απολάμβαναν τη λιακάδα στο προαύλιο. Ήταν μαθητές της Β' Λυκείου.

«Ωστε σήμερα θα κάνεις την κίνηση, ε;», ρώτησε τον Γουστάβο ο Μπιρμπίλης.

«Ναι...», αποκρίθηκε αυτός. Έχουμε βγει άλλη μια φορά μόνοι μας και τη γουστάρω τη Νάντια. Είναι κουκλάρα! Και με γουστάρει κι αυτή!»

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό;», τον ρώτησε ο Μανούσος.

«Στάνταρ, ρε φίλε, στάνταρ! Εγώ δεν πέφτω έξω σε τέτοια. Αχ, λίγες ώρες έχουν μείνει. Το απόγευμα θα γίνει!»

«Έχεις άγχος όμως, ε;», του είπε ο Μπιρμπίλης ακούγοντας τον τελευταίο αναστεναγμό του φίλου του.

«Εγώ άγχος;», ρώτησε ο Γουστάβος νευριασμένος, τραβώντας μια ρουφηξιά από το τσιγάρο του, που σχεδόν το είχε τελειώσει.

«Τι λες, φύγε από 'δώ, ρε! Εγώ είμαι τελείως άνετος σε τέτοια πράγματα! Δεν ξέρεις πώς είμαι εγώ σε τέτοιες φάσεις;»

«Για να είμαι ειλικρινής, όχι», απάντησε ο Μανούσος.

Ο Γουστάβος τον κοίταξε σκεπτικός. Ο Μανούσος είχε δίκιο. Δεν είχε και πλούσιες εμπειρίες από τέτοιες προσπάθειες στο παρελθόν. Βασικά καμιά. Όμως τώρα θα το έκανε. Έξαλλου, η Νάντια τον γουστάρει σαν τρελή. Κάθε νύχτα τη βλέπει στα όνειρά του. Και είναι τόσο καυτή μαζί του. Αυτό δεν μπορεί να είναι τυχαίο. Αυτή η δεύτερη φορά που έβγαιναν μαζί, έπρεπε να είναι πλέον και η τελευταία που έβγαιναν «σαν φίλοι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ήταν απόγευμα. Ο Γουστάβος και η Νάντια έκατσαν ο ένας απέναντι στον άλλο, στην καφετέρια που σύχναζαν, δηλαδή σε εκείνη που είχαν πάει και την άλλη φορά.

«Αχ, βρε Γουστάβο μου και πάλι σ' ευχαριστώ που έκατσες στο διάλειμμα και μου έκανες όλες τις ασκήσεις στα μαθήματα. Έτσι μπόρεσα και 'γώ και βρήκα χρόνο και ήρθα για καφέ», είπε με μια γρήγορη και ναζιαρική φωνή η Νάντια.

«Χμ!», μούγκρισε ο Γουστάβος καπνίζοντας σκεφτικός. Ήταν αποφασισμένος σήμερα να της τα ρίξει. Είχε άγχος, όμως! Πολύ άγχος... Αλλά δεν έπρεπε να κωλώσει.

«Καλησπέρα. Τι θα πάρετε;», ρώτησε το γκαρσόνι σπάζοντας τη σιωπή, ενώ στεκόταν σαν τον χάρο από πάνω τους.

«Ένα φραπέ γλυκό», είπε η Νάντια.

«Ένα ουίσκι με κόκα κόλα», είπε ξερά ο Γουστάβος. Δεν ήταν μαθημένος στο πιωτό, πάντα φραπόγαλο και σοκολάτα βιενουά έπαιρνε, τώρα όμως ήθελε να πει για να φτιάξει κεφάλι και να καταφέρει να τα ρίξει στη Νάντια.

«Που λες, Γουστάβο, δεν έχω όμως και πάρα πολύ χρόνο για να κάτσω εδώ, σε λίγο πρέπει να φύγω γιατί έχω μια δουλίτσα, εντάξει;», είπε με την τσαχπίνικη φωνή της η Νάντια.

«Ε; Α... ναι, ε;», ψέλλισε αμήχανος ο Γουστάβος. Ήταν τόσο αγχωμένος που δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα καλύτερο να πει...Τι ήταν αυτό που του 'λεγε τώρα αυτή; Αφού σε λίγο θα ήταν πλέον ζευγάρι...Τότε ο Γουστάβος σκέφτηκε και αμέσως κατάλαβε τι συνέβαινε! Του κάνει νάζια! Ναι, αυτό ήταν! Ή, μάλλον, θα έχει άγχος κι αυτή η καημένη γι'

αυτό και βιάζεται να βγει από τη δύσκολη θέση. Γι' αυτό θα το είπε. Ενδεχομένως για να πει απλώς κάτι.

Την κοίταξε. Καθόταν απέναντί του -και όπως πάντα- φαινόταν πανέμορφη. Κοίταξε το ρολόι της. Στη συνέχεια το βλέμμα της πλανήθηκε στο κενό. Κάποια στιγμή το βλέμμα της συναντήθηκε με το δικό του, που ήταν καρφωμένο πάνω της. Του χαμογέλασε βιαστικά και κοίταξε αλλού. Σίγουρα ντρεπόταν. Αυτό ήταν.

Ο Γουστάβος σκεφτόταν γρήγορα... Έπρεπε να κάνει την κίνηση. Πώς όμως; Δεν του έβγαινε... Άρχισε να καπνίζει νευρικά το ένα τσιγάρο μετά το άλλο τραβώντας τεράστιες ρουφηξιές. Σε κάποια στιγμή πλάνταξε και άρχισε να βήχει. Η Νάντια, που εκείνη την ώρα χασμουριόταν, γύρισε και τον κοίταξε ξαφνιασμένη.

«Είσαι καλά;», τον ρώτησε.

«Ναι καλά είμαι...», είπε αυτός σταματώντας σιγά σιγά να βήχει και έχοντας κόκκινα μάτια.

«Εσύ... καλά είσαι;», τη ρώτησε.

«Και εγώ... καλά είμαι», του απάντησε αυτή και άρχισε να κοιτάζει ξανά στο κενό χαμογελώντας.

Ο καφές και το ουίσκι έφτασαν. Ο Γουστάβος γέμισε το ποτήρι του και προσπάθησε να το πει μονορούφι. Όμως, δεν μπόρεσε, λόγω του ότι δεν ήταν καθόλου συνηθισμένος στο ποτό. Ξερόβηξε και ξίνισε τα μούτρα του. Γύρισε στη Νάντια που τον κοίταζε σκεφτική. Της χαμογέλασε. Του χαμογέλασε κι αυτή.

Η ώρα περνούσε. Ο Γουστάβος δεν έβρισκε τα κότσια να κάνει την κίνηση και στο μεταξύ είχαν ανταλλάξει μόνο λίγες κουβέντες σχετικά με μαθήματα, τον καιρό και το τι μέρα είναι αύριο και μεθαύριο. Τελείωσε το ουίσκι. Το κεφάλι του ψιλογύριζε. Ρεύτηκε. «Τώρα είναι η ώρα να κάνω επιτέλους την κίνηση», σκέφτηκε.

«Νάντια πρέπει να σου πω κάτι...», ψέλλισε.

«Ναι, πες μου, τι θέλεις;», τον ρώτησε αυτή αδιάφορα.

«Να, άκου...», ξεκίνησε αυτός. Κόμπιαζε. Δεν του έβγαι-

νε. Πήρε μια μεγάλη ρουφηξιά και ταυτόχρονα μια μεγάλη ανάσα. Τον ξανάπιασε τρελός βήχας. Έπιασε το νερό της και το ήπие μονορούφι. Έκλασε και ο αέρας γύρω γιόμισε με ευωδίες. Πήρε μια βαθιά αναπνοή. «Αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή», σκέφτηκε.

«Ήθελα να σου πω...Εμ,να...»

«Ε, πες το βρε Γουστάβο πια! Σου είπα, έχω να πάω και σε μια δουλειά μετά!»

«Να... εμ... θέλεις μια μπίρα; Εγώ θα πάρω μία...»

«Ε; Όχι δεν θέλω, αφού βρε μωρό μου, σου είπα βιάζομαι...».

Όμως, ο Γουστάβος, που μέσα στον πανικό και την ταραχή του δεν άκουσε καθόλου την απάντησή της, έγνεψε στο γκαρσόνι που περνούσε δίπλα τους εκείνη την ώρα να φέρει δύο ακόμη μπίρες. Οι μπίρες έφθασαν και αμέσως ο Γουστάβος γέμισε το ποτήρι του και το άδειασε μονορούφι.

«Δεν μου λες, τι ακριβώς κάνεις;», τον ρώτησε κοιτώντας τον περίεργα η Νάντια. «Διαφήμιση της Amstel;».

«Ναι», είπε αμήχανα ο Γουστάβος χωρίς να ακούει την ερώτηση. Είχε αρχίσει να ζαλιζεται ενώ είχε πελαγώσει καθώς δεν έβρισκε το κουράγιο να τα ρίξει στη Νάντια. «Και εσύ;», τη ρώτησε για να πει κάτι...

Η Νάντια ξεφύσηξε και κοίταξε το ρολόι της. Ο Γουστάβος τέλειωσε μεμιάς και την υπόλοιπη μπίρα. Κοίταξε γύρω του. Βρισκόταν σε πλοίο; Όχι, όχι! Βρισκόταν στην καφετέρια. Όμως η μπίρα τον είχε χτυπήσει και αμάθητος καθώς ήταν στο πιωτό είχε ζαλιστεί αρκετά.

«Δεν θα πιεις την μπίρα σου;», ρώτησε τη Νάντια μιλώντας με δυσκολία, ενώ μια θολούρα απλωνόταν γύρω του.

«Μπα, όχι, αλλά άμα θες πιες την εσύ, που όπως βλέπω το αντέχεις το ποτό...», του είπε αυτή μ' ένα ελαφρύ μειδίαμα να διαγράφεται στα χείλη της...

«Ε, ναι το ξέρω ...», της αποκρίθηκε ο Γουστάβος και επιχείρησε να πιάσει τη δεύτερη μπίρα. Το γαμημένο το μπουκάλι, όμως, συνεχώς μετακινιόταν... Θα κατάφερνε να το πιάσει; Και ήταν ένα ή δύο μπουκάλια; Προσπάθησε να

εστιάσει στην ακριβή θέση του μπουκαλιού αν και ολόκληρο το τραπέζι κουνιόταν. Απλωσε το χέρι του. Δυστυχώς, όμως, αστόχησε και το χέρι του πέρασε δίπλα από την μπίρα χτυπώντας την στα πλάγια και χύνοντάς την όλη πάνω στο τραπέζι και στο παντελόνι της Νάντιας.

Η κοπέλα έγινε κατακόκκινη! Άρχισε να του φωνάζει: «Άχρηστε, μαλάκα, κοίτα τι έκανες!». Κάλεσε το γκαρσόνι να έρθει για το λογαριασμό, ενώ ετοιμαζόταν να φύγει.

Ο Γουστάβος μέσα στη ζάλη του κατάλαβε ότι κινδύνευε να χάσει τη γυναίκα της ζωής του. Είχε αποφασίσει ότι θα της τα έριχνε απόψε και δεν τα 'χε καταφέρει... Έπρεπε να το κάνει! «Ή τώρα ή ποτέ», σκέφτηκε και ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Τα πάντα γύρω του γύριζαν. Της έπιασε το χέρι και σαν χείμαρρος είπε αυτά που ήθελε να της πει:

«Θα σου πω κάτι που ίσως σου φανεί κάπως απότομο, αλλά πρέπει να σου το πω γιατί αν δεν σου το πω θα σκάσω, θα τρελαθώ. Από την πρώτη στιγμή που σε είδα κάτι σκίρτησε μέσα μου. Σε θέλω σαν τρελός! Σε θέλω περισσότερο από οτιδήποτε άλλο και αν δεχτείς να είμαστε μαζί θα με κάνεις πάρα πολύ ευτυχισμένο...»

Για μια στιγμή επικράτησε απόλυτη ησυχία. Τότε ακούστηκε η γεμάτη οργή και έκπληξη φωνή της Νάντιας λίγο πιο πέρα από το χέρι που κρατούσε ο Γουστάβος.

«Ε, αυτό πια! Καλά όλες οι άλλες μαλακίες, αλλά να 'σαι και γκέι!»

Ο Γουστάβος κούνησε το κεφάλι του γρήγορα ώστε να καθαρίσει λίγο το μυαλό του και το βλέμμα του και κοίταξε γύρω του. Η Νάντια καθόταν απέναντί του και τον κοίταζε οργισμένη, ενώ οι πελάτες που βρίσκονταν στα γύρω τραπέζια τον κοίταζαν με έκπληξη καθώς ο Γουστάβος κρατούσε το χέρι του γκαρσονιού!

Η Νάντια σηκώθηκε και έφυγε τσατισμένη, φωνάζοντας: «Δεν τον ξέρω, πρώτη φορά τον είδα!»

Ήταν βράδυ. Ο Γουστάβος είχε γυρίσει σπίτι του. Υστέρα από ένα μπάνιο, και αφού είχε κάνει τέσσερις φορές εμετό, αισθανόταν καλύτερα. Έπρεπε, όμως, να πάρει τηλέφωνο την αγαπημένη του που την απογοήτευσε σήμερα για να ξεκαθαρίσει τα πράγματα.

Την πήρε στο κινητό. Αφού χτύπησε τέσσερις φορές –που του φάνηκαν τέσσερις αιώνες– η Νάντια το σήκωσε.

«Ναι;»

«Έλα Νάντια, εγώ είμαι...»

«Α, εσύ; Τι θέλεις; Και τι έγινε; Τα φτιάξατε με το γκαρσόνι;»

«Όχι, όχι δεν είναι αυτό που νομίζεις, έγινε παρεξήγηση! Και συγγνώμη για το παντελόνι!»

Στο μεταξύ, διάφοροι θόρυβοι ακούγονταν από την άλλη άκρη της γραμμής και ο Γουστάβος άκουσε κάτι σαν μούγκρισμα πολύ κοντά στο τηλέφωνο.

«Τέλος πάντων, δεν πειράζει για το παντελόνι, ας είναι καλά το skir. Θέλεις τίποτα;»

«Να, είτε ο Γουστάβος ξεφυσώντας, θέλω να σου πω κάτι...» Τώρα ήταν πλέον αποφασισμένος να της τα ρίξει και τίποτα δεν θα τον σταματούσε...

Όμως οι θόρυβοι που άκουγε γίνονταν ολοένα και πιο έντονοι, ενώ συνοδεύονταν πλέον από αναστεναγμούς και γελάκια της Νάντιας, η οποία ακούστηκε να λέει με μια ναζιάριχη φωνή:

«Αχ, μα στάματα πια βρε Βρασίδα, μιλάω!»

«Μμ, με ποιον μιλάς;»

Το μουγκρητό ξανακούστηκε κι αυτή τη φορά ο Γουστάβος κατάλαβε ότι ανήκε σε άνθρωπο. «Τίποτα μωρέ, εδώ με ένα παιδάκι από το σχολείο μου! Καλά έχω να σου πω ιστορίες να γελάσεις...»

«Μμ, άντε κλείσ' τον έχουμε πολλά να κάνουμε απόψε μωρό μου!», ξαναμούγκρισε ο Βρασίδας.

«Λοιπόν, τι θέλεις να μου πεις;», ρώτησε η Νάντια τον Γουστάβο.

Ο Γουστάβος, αν και είχε ξεμεθύσει, ένιωθε ξανά τα πάντα να γυρίζουν γύρω του. Τι γινόταν εδώ; Η αγαπημένη του είχε γκόμενο; Πώς ήταν δυνατό; Κάποιο λάθος θα 'χει γίνει... Μήπως ήταν αδερφός της;

Τους συλλογισμούς του έκοψε ο ήχος ηχηρών φίλιων και στη συνέχεια νέα γελάκια και ψίθυροι από τη Νάντια και γρυλίσματα ευχαρίστησης που προέρχονταν από το αρσενικό πρόσωπο που βρισκόταν εκεί πέρα.

«Λοιπόν Γουσταβάκο, εγώ τώρα πρέπει να κλείσω γιατί έχω μια δουλειά. Εμείς θα τα πούμε αύριο στο σχολείο. Εντάξει; Άντε, καληνύχτα, φιλάκια!», ακούστηκε η φωνή της Νάντιας απευθυνόμενη προς αυτόν.

«Ναι, καληνύχτα...», ψέλλισε αυτός και έκλεισε το τηλέφωνο. «Καληνύχτα...», σκεφτόταν ενώ ένιωθε τα πάντα γύρω του να δείχνουν πιο σκοτεινά. Σκατά. Μα πώς ήταν δυνατόν να συνέβαινε αυτό; Πώς ήταν δυνατόν αυτός να είχε πέσει έξω; Αφού η Νάντια ήταν τόσο ερωτευμένη μαζί του! Αισθανόταν πολύ κουρασμένος. Έκλεισε το φως και έπεσε ξερός μπρούμυτα στο κρεβάτι του για ύπνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Ο Γουστάβος ξαναπέταξε το καλάμι στο νερό. Είχε πάει για ψάρεμα μαζί με τη Βαρβάρα και την αδερφή της την Ντέπυ. Ήταν γειτόνισσα. Η Βαρβάρα ήταν ένα χρόνο μικρότερη από αυτόν, αλλά πήγαινε σ' άλλο σχολείο γιατί βόλεψε τον πατέρα της να την πετάει με το αυτοκίνητο, καθώς περνούσε από εκεί για να πάει στη δουλειά του. Ήταν ξανθιά με μακριά μαλλιά, αλλά δεν ήταν ιδιαίτερα έξυπνη. Η αδερφή της, η Ντέπυ, ήταν τέσσερα χρόνια μεγαλύτερή του και ήταν φοιτήτρια αρχιτεκτονικής.

Ο Γουστάβος είχε πειστώσει. Ήθελε να ψαρέψει μια φάλαινα. Ήξερε ότι αυτό ήταν κάτι όχι ιδιαίτερα πιθανό και οι δικοί του τον απόπειρναν για αυτήν τη «μάταια», όπως με διάφορες διαφορετικές εκφράσεις την είχαν χαρακτηρίσει, προσπάθεια. Όμως αυτός ήταν αποφασισμένος να το πετύχει. Και ο επιμένων νικά! Έτσι έλεγε και το ρητό των αρχαίων, σοφών Ελλήνων.

Παρ' όλα αυτά, αν και ο Γουστάβος ψάρευε επί τέσσερις συνεχόμενες μέρες μανιωδώς, δεν είχε πιάσει καμία. Μόνο ένα λαβράκι είχε πιάσει.

«Μα, είσαι σίγουρος ότι αυτό το ψάρι που έπιασες δεν είναι φάλαινα;», τον ρώτησε η Βαρβάρα.

«Ναι, είμαι σίγουρος», είπε με βεβαιότητα ο Γουστάβος. Οι φάλαινες δεν είναι έτσι... Είναι πιο μεγάλες και... τέλος πάντων διαφορετικές.

«Και καλά», είπε περιπαικτικά η Ντέπυ που διασκέδαζε από την προσπάθεια του Γουστάβου και την προσήλωση

της αδερφής της σ' αυτήν: «Και αν είναι μια φάλαινα-νάνος; Η ένα μωρό φάλαινα;»

«Μήπως έχει δίκιο η αδερφή μου;», ρώτησε τον Γουστάβο η Βαρβάρα. Ίσως πρέπει να ρωτήσουμε κάποιον ειδικό».

«Όχι, είπε ο Γουστάβος. Όχι, όχι, όχι! Αυτή η μαλάκια δεν είναι φάλαινα και ούτως ή άλλως θέλω να ψαρέψω μια κανονική φάλαινα...».

«Κύριε, κύριε τον έκοψε η φωνή της Βαρβάρας που φώναζε σ' έναν γέρο ψαρά, που ψάρευε πιο πέρα. Σας παρακαλώ, ελάτε να δείτε κάτι!».

«Ναι, παιδιά, έρχομαι», είπε αυτός ξαφνιασμένος ενώ σηκώθηκε κι ήρθε προς το μέρος τους. «Τι συμβαίνει, πάθατε τίποτα;»

«Νομίζουμε ότι πιάσαμε μια φάλαινα», είπε η Βαρβάρα προτού προλάβουν οι άλλοι δύο να πουν τίποτα. «Είναι πολύ μικρή όμως, είναι όντως φάλαινα;»

«Ακούστε», είπε η Ντέπυ, «μια πλάκα κάναμε μεταξύ μας, να μη σας απασχολούμε άλλο...!»

«Τσιμπάει, τσιμπάει!», ούρλιαξε ξαφνικά ο Γουστάβος.

«Ναι!», φώναξε η Βάρβαρα, ενθουσιασμένη. «Πιάσαμε και άλλη!»

«Εντάξει παιδιά, πολύ ενδιαφέρον, αλλά αν δεν σας πειράζει εγώ έχω δουλειά τώρα», είπε ο γέρος και απομακρύνθηκε. «Α, και πού 'στε!», τους φώναξε: «Αν πιάσετε κι άλλη, δεν είναι ανάγκη να με φωνάξετε. Εντάξει;»

Ο Γουστάβος έβγαλε το λαβράκι από το νερό. Το κοίταξε προσεκτικά. Όχι, ούτε αυτό ήταν φάλαινα κι ας χοροπήδαγε η Βάρβαρα. Δεν τα 'χε καταφέρει ακόμα. Έπρεπε να επιμείνει κι άλλο.

«Λοιπόν Μόμπι Ντικ, η ώρα πέρασε, να πηγαίνουμε σιγά σιγά», είπε η Ντέπυ και τους ξενέρωσε.

«Έλα βρε Ντέπυ, κάτσε λίγο ακόμα, είδες που τσίμπησε; Το επόμενο σίγουρα θα είναι φάλαινα!», της είπε ο Γουστάβος.

«Γιατί αυτά τι ήταν; Δεν ήταν μωρά φάλαινες;», ρώτησε απορημένη η Βάρβαρα.

«Όχι, αυτά είναι λαβράκια», της είπε ο Γουστάβος και ένας αναστεναγμός ξέφυγε από τα στήθη του καθώς δεν μπορούσε να κρύψει τη θλίψη του. «Όμως...»

«Όμως», τον έκοψε η Ντέπυ, «αν και δεν αμφιβάλλω ότι είναι θέμα λεπτών να πιάσεις τη φάλαινα, η ώρα έχει περάσει και πρέπει να πηγαίνουμε. Πάρτε τα λαβράκια και πάμε στο αμάξι».

Ξεκίνησε και τα παιδιά την ακολούθησαν. Ο Γουστάβος περπάταγε σκεφτικός. Η Ντέπυ δεν πίστευε σ' αυτόν. Δεν πίστευε ότι μπορούσε να πιάσει φάλαινα και τον ειρωνευόταν. Όμως θα της έδειχνε αυτός! Μήπως, όμως, έκανε κάποιο λάθος στην τακτική του; Μ' αυτές τις σκέψεις μπήκε στο αμάξι και ξεκίνησαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ο κύριος Ντουντούκος έγγραφε στον πίνακα. Ήταν ένας άνδρας μετρίου αναστήματος, γύρω στα σαράντα πέντε με πενήντα. Αν και δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί χοντρός, είχε λίγο κοιλίτσα, ενώ στο κεφάλι του είχε αρχίσει να σχηματίζεται μια φαλάκρα. Αυτός ήταν ο καθηγητής μαθηματικών και τη συγκεκριμένη στιγμή λάμβανε χώρα το μάθημα της Άλγεβρας. Ήταν δώδεκα το μεσημέρι.

Ο Γουστάβος κοίταζε στον πίνακα με πολύ ενδιαφέρον και ταυτόχρονα κράταγε σημειώσεις στο τετράδιό του. Στην πραγματικότητα, όμως, κοιτούσε το κενό, καθώς το μυαλό του ταξίδευε άλλου, ενώ στο τετράδιο τραβούσε απλώς γραμμές μουντζουρώνοντας την εργασία που είχε γράψει για την επομένη ώρα, δηλαδή για το μάθημα έκφραση-έκθεση.

Σκεφτόταν. Ήξερε ότι οι μεγάλοι ψαράδες κυνηγάνε και πιάνουν τις φάλαινες με τεράστια καμάκια, αλλά αυτός δεν ήθελε να πληγώσει το άμοιρο ζώο. Ήθελε να το ψαρέψει ψαρεύοντας από την ακτή με μια απλή πετονιά. Φανταζόταν τη σκηνή: Το σκοινί της πετονιάς τεντωμένο και στο τέλος του να βρίσκεται το στόμα μιας μεγάλης φάλαινας που θα τον κοιτούσε χαρωπή. Στη συνέχεια, θα μπορούσε να την κρατήσει σαν κατοικίδιο στο σπίτι του αν μεγάλωναν καμπόσο την μπανιέρα ή αν φούσκωναν αρκετά μια μικρή φουσκωτή πισινούλα που είχε όταν ήταν έξι χρονών...

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις γύρισε και κοίταξε προς το μέρος του Μανούσου, του διπλανού του. Αντί, όμως, να δει τη μάπα του φίλου του αντίκρισε δύο ορθάνοικτα σαγόνια

με άσπρους κοπτερούς κυνόδοντες στο βάθος να προτείνονται απειλητικά μπροστά του. Ενστικτωδώς, φοβούμενος ότι ο φίλος του –καθώς σε αυτόν ανήκε το στόμα– ήθελε να τον κατασπαράξει πρότεινε το δεξί του χέρι μπροστά ώστε να καλυφθεί και έκανε μια γρήγορη κίνηση του σώματός του προς τα πίσω, έτοιμος να καλέσει βοήθεια. Τότε, συνειδητοποίησε ότι ο Μανούσος απλώς χασιμουριόταν. Τώρα τον κοίταζε με απορία μην μπορώντας να καταλάβει την αντίδραση του Γουστάβου.

Η μεταδοτική, όμως, επίδραση του χασιμουρητού σύντομα έλαβε χώρα. Σ' ένα λεπτό, ο Γουστάβος και ο Μανούσος με ορθάνοικτα τα στόματα θύμιζαν αμφοτέροι το λιοντάρι που έκανε την εισαγωγή στα κινούμενα σχέδια, που έβαζε παλιότερα η κρατική τηλεόραση. Γύρισαν και με αυτήν την έκφραση κοίταξαν τον Μπιρμπίλη που τους ανταπέδωσε τον χαιρετισμό. Σύντομα ο Γουστάβος ξάπλωσε πάνω στο θρανίο του σκεπτόμενος τα τεράστια θαλάσσια θηλαστικά ενώ ο κύριος Ντουντούκος συνέχιζε το μουρμουρητό, προφανώς σχετικά με μαθηματικά. Σε μια στιγμή, ο Μανούσος που βαριόταν κι αυτός γύρισε και τον κοίταξε. Ο Ντουντούκος συνεχίζοντας να λέει ό,τι έλεγε τον κοίταξε κι αυτός ανασηκώνοντας τα φρύδια και χαμογελώντας του με νόημα πιστεύοντας ότι ο Μανούσος τον κοίταξε επειδή του φάνηκε ιδιαίτερα ενδιαφέρον αυτό που ανέλυε εκείνη την ώρα. Ο Μανούσος γύρισε και κοίταξε άλλου και ο Ντουντούκος ξύστηκε και συνέχισε να μουρμουράει.

Στο μεταξύ, τα βλέφαρα του Γουστάβου είχαν αρχίσει να βαραίνουν. Και ταυτόχρονα σκεπτόταν ότι ψάρευε. Ναι, θα πήγαινε και αύριο. Και αυτή τη φορά θα τα κατάφερνε, θα έπιανε μια φάλαινα! Πίστευε στον εαυτό του. Να, τώρα, ήταν εκεί και ψάρευε. Όμως, χρησιμοποιούσε για δόλωμα ένα βιβλίο άλγεβρας! Και τότε... Ναι! Κάτι είχε τσιμπήσει! Και σε μια στιγμή μεγαλείου ο Γουστάβος έβλεπε μπροστά στα μάτια του να αναδύονται από το νερό πιασμένες από το αγκίστρι του δυο τεράστιες, λεσβίες φάλαινες που αγκα-

λιασμένες τον κοίταζαν πασίχαρες! Τα 'χε καταφέρει. Τις καμάρωνε με ένα πλατύ χαμόγελο ικανοποίησης ζωγραφισμένο στα χείλη του. Ξαφνικά ακούστηκε μια γνώριμη φωνή, η φωνή του κυρίου Ντουντούκου. «Γουστάβοοοο!». «Μα καλά, πού βρέθηκε αυτός εδώ πέρα;», αναρωτήθηκε ο Γουστάβος.

«Γουστάβο, μπορείς να επαναλάβεις αυτό που μόλις είπα;», ο Ντουντούκος τον κοίταζε ιδιαίτερα εκνευρισμένος.

«Εεε...», είπε ο Γουστάβος, που προσπαθούσε να συνέλθει και να επανέλθει στην πραγματικότητα. Τον είχε πάρει ο ύπνος. «Εεεμ... Είπατε... Γουστάβοοοο!»

Ο Ντουντούκος έγινε κατακόκκινος. Κοίταξε τον Γουστάβο μέσα στα μάτια με οργή και μίσος και άρχισε ένα ασταμάτητο κήρυγμα.

«Μπράβο αγόρι μου, μπρααάβο, εύγε, έτσι να κάνεις. Ορίστε τι άτομα θα βγουν στην κοινωνία. Πρώτα κοιμάσαι μέσα στην αίθουσα και στην συνέχεια κάνεις πνεύμα! Καλά, τους γονείς σου, που μοχθούν και εργάζονται για να σου παρέχουν τα πάντα και το μόνο που περιμένουν από σένα είναι να μορφωθείς, δεν τους σκέφτεσαι καθόλου; Ή εμάς τους διδάκτορες σας που ιδροκοπάμε εδώ πέρα και που πασχίζουμε για να σας κάνουμε ανθρώπους... »

Μα ο Γουστάβος δεν τον άκουγε. Το μυαλό του για μια ακόμα φορά ταξίδευε άλλου. Σκεφτόταν! Αυτό το όνειρο που είδε ήταν ένα σημάδι... Ένα όραμα, ένας οιωνός! Αυτό ήταν! Το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο. Έπρεπε να χρησιμοποιήσει για δόλωμα βιβλίο άλγεβρας. Έτσι θα έπιανε τη φάλαινα. Ναι, αυτό ήταν! Τώρα θα «έδειχνε» στην Ντέπυ και σε όλους τους άλλους αμφισβητίες του...

«Κατάλαβες Γουστάβο;», είπε εκείνη την ώρα ο Ντουντούκος τελειώνοντας τη διάλεξη και παίρνοντας βαθιές ανάσες, καθώς είχε κουραστεί από το ακατάπανστο κήρυγμα.

«Ναι», είπε με σιγουριά και με το κεφάλι ψηλά ο Γουστάβος. «Ναι κατάλαβα!» Είχε καταλάβει. Τώρα ήξερε τι έπρεπε να κάνει....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ήταν ένα ωραίο σαββατιάτικο πρωινό. Τα νερά ήταν ήρεμα και καθαρά ενώ ο ήλιος καθρεπτιζόταν σ' αυτά. Ξαφνικά, μ' ένα παφλασμό, ένα βιβλίο αγκιστρωμένο σε μια πετονιά έπεσε μέσα στα νερά ταράσσοντάς τα ελαφρά.

Ο Γουστάβος έκανε νέες προσπάθειες να πιάσει μια φάλαινα. Κι αυτήν τη φορά, βασιζόμενος στο σημάδι που είχε λάβει, χρησιμοποιούσε για δόλωμα ένα βιβλίο άλγεβρας. Δυστυχώς, αυτήν τη φορά η Ντέπυ δεν είχε έρθει ώστε ο Γουστάβος να της έδειχνε καμαρωτός και περήφανος την προδιαγεγραμμένη επιτυχία του. Όμως η νεαρή γειτόνισσά του θα το μάθαινε έτσι κι αλλιώς και θα αναγκαζόταν να παραδεχθεί την επιτυχία του και να αναγνωρίσει το λάθος της που τον αμφισβήτησε.

Μαζί του ήταν η Βαρβάρα και ο Μανούσος ο οποίος γούσταρε τη Βαρβάρα και, παρόλο που δεν τη γνώριζε ιδιαίτερα, σκεφτόταν να κάνει κίνηση εκείνη τη μέρα.

Η ώρα περνούσε και προς έκπληξη του Γουστάβου καμιά φάλαινα δε τσιμπούσε. Ο Γουστάβος ήταν προβληματισμένος. Το βιβλίο, ήταν ένα βιβλίο άλγεβρας, όπως ακριβώς και στο όραμά του, γιατί λοιπόν οι φάλαινες έμεναν ασυγκίνητες;

Ο Μανούσος βαριόταν και κοίταζε τη Βαρβάρα που πετούσε πετραδάκια στη θάλασσα προς μια πολύ διαφορετική κατεύθυνση από το σημείο το οποίο «ψάρευε» –μπορούσες να το πεις και έτσι– ο Γουστάβος. Σε μια στιγμή, όμως, ο Γουστάβος την αντιλήφθηκε και φώναξε έντρομος:

«Μη, σταμάτα! Διώχνεις τις φάλαινες! Εσύ φταις που δεν τομπάνει!»

Η Βαρβάρα έγινε κατακόκκινη και τα μάτια της βούρκωσαν. «Και οι φωνές σου τις διώχνουν...», ψέλλισε και ήταν έτοιμη να κλάψει.

«Σαν δεν ντρέπεσαι», πήρε το λόγο ο Μανούσος απευθυνόμενος στον Γουστάβο δράττοντας την ευκαιρία να υπερασπιστεί τη Βαρβάρα. «Δεν είναι σωστό να μιλάς έτσι σε μια κοπέλα. Η άξια της Βαρβάρας είναι πολύ μεγαλύτερη από μια φάλαινα...».

«Μανούσο, για την ώρα, ας βγάλουμε όλοι τον σκασμό και θα τα πεις αυτά μετά», είπε ο Γουστάβος μιλώντας ψιθυριστά. Δεν ήθελε να τρομάξει τις φάλαινες.

Η ώρα περνούσε μέσα σε απόλυτη μουγγαμάρα. Σε μια στιγμή ο Μανούσος χασμουρήθηκε και ο Γουστάβος και η Βαρβάρα γύρισαν απότομα και τον αγριοκοίταξαν. Αυτός χαμήλωσε τα μάτια, δείχνοντας ότι τον βαρραίνει ένα ισχυρό αίσθημα ντροπής καθώς δεν ήθελε να δυσαρεστήσει τη Βαρβάρα.

Όμως, το βιβλίο της άλγεβρας, το οποίο εντωμεταξύ φύλλο φύλλο είχε αρχίσει να διαλύεται, δεν προσέκλυε καμία φάλαινα. Ο Γουστάβος δεν άντεχε άλλο. Σε μια στιγμή απόγνωσης στερέωσε το καλάμι σε κάτι βράχια, σηκώθηκε όρθιος έσφιξε τις γροθιές του και ύψωσε το βλέμμα του προς τον ουρανό λέγοντας με βροντερή φωνή:

«Θεέ μου, γιατί με εγκαταλείπεις; Δώσε μου ένα σημάδι για το τι πρέπει να κάνω!» Αυτό το 'χε δει σε μια ταινία ή κάτι τέτοιο, αλλά δε θυμόταν σε ποια.

«Γουστάβο!», φώναξε τότε η Βαρβάρα και ο Γουστάβος πρόσεξε πως το βιβλίο της άλγεβρας αποκολλήθηκε τελείως από το αγκίστρι και οι σελίδες, αποχωρισμένες η μία από την άλλη και ζαρωμένες, κατευθύνονταν προς τον βυθό.

Κοίταζε το βιβλίο να διαλύεται και τις σελίδες να "βουλιάζουν" στον βυθό και σκεφτόταν ότι τα όνειρά του για να πιάσει το τεράστιο θηλαστικό κομματιάζονταν όπως το βιβλίο...

Το χέρι του Μανούσου, που έπεσε στον ώμο του, έκοψε τον συλλογισμό του.

«Καταλαβαίνω πώς νιώθεις», είπε ο Μανούσος αναστενάζοντας πολύ δυνατά, τόσο, που χρειάστηκε να πάρει μια ανάσα μετά, κοιτώντας με την άκρη του ματιού του τη Βαρβάρα που είχε δακρύσει μπρος στο θέαμα του κατεστραμμένου βιβλίου. «Όλοι μας θέλαμε τόσο να πιάσουμε τη φάλαινα! Όμως συμβαίνουν αυτά. Πρέπει να φανούμε δυνατοί... Έλα. Είναι ώρα να φύγουμε...!», είπε βγάζοντας ένα χαρτομάντιλο και σκουπίζοντας τα μάτια του. Μετά, πρόσφερε το τσαλακωμένο, στεγνό χαρτομάντιλο στη Βάρβαρα, που τώρα όμως είχε σκουπίσει τα μάτια της και χάζευε με ανοικτό το στόμα ένα γλάρο πιο πέρα.

«Ναι...», είπε ο Γουστάβος. «Πρέπει να πηγαίνουμε τώρα...».

«Ίσως, όμως, θέλεις να μείνεις μόνος σου ώστε να κλάψεις και να ξεπεράσεις το ατυχές συμβάν, έτσι δεν είναι;», ρώτησε ξαφνικά ο Μανούσος σκεπτόμενος ότι θα 'ταν μια καλή πρόταση ώστε να φύγουν μόνοι τους με τη Βαρβάρα.

«Μπα, πεινάω, θα γυρίσω πίσω να φάω μπάμιες που έχουμε σήμερα στο σπίτι και μ' αρέσουν πολύ...», είπε ο Γουστάβος, αλλά ο Μανούσος του έκανε νόημα και του έδωσε να καταλάβει το λόγο που το 'χε πει. «Α,ναι! Όντως... Θέλω να κλάψω... Θα μείνω εδώ μόνος μου να κλάψω μέχρι να το ξεπεράσω... κάποτε...».

«Θα μείνω να κλάψω και 'γώ!», είπε η Βαρβάρα που ξαφνικά θυμήθηκε την κατάσταση. «Θέλω και 'γώ να το ξεπεράσω!»

«Όχι Βάρβαρα», είπε ο Γουστάβος με βαθιά φωνή περίπου σαν αυτή του Σον Κάνεϊ στα έργα. «Αυτές τις στιγμές πρέπει να μείνω μόνος μου. Όμως... Κάνε μου μια χάρη και γυρίστε πίσω με τον Μανούσο. Χρειάζεται τη συντροφιά σου ώστε να τον βοηθήσεις να ξεπεράσει και αυτός τον μεγάλο πόνο που νιώθει τώρα... Και αφήστε με εμένα εδώ...Θα τα καταφέρω!»

«Είσαι σίγουρος ότι θα είσαι καλά;», τον ρώτησε με δάκρυα στα μάτια από τη συναισθηματική φόρτιση και αγω-

νία η Βάρβαρα, ενώ ο Μανούσος βαριόταν και χασμουριόταν πιο πέρα.

«Ναι, Βαρβάρα. Θα φανώ δυνατός. Θα νικήσω τον πόνο και κάποτε θα γυρίσω να σας βρω... Έχετε γεια αγαπημένοι μου φίλοι...!»

Τα παιδιά τον αποχαιρέτησαν με δάκρυα στα μάτια (η Βαρβάρα) και μετά άρχισαν να απομακρύνονται με τα κεφάλια σκυφτά και με αργά βήματα, ενώ ο Γουστάβος κοίταζε το πέλαγος, στο οποίο διασκορπισμένες έπλεαν μερικές από τις σελίδες του βιβλίου της άλγεβρας που είχαν τη Δευτέρα. Δεν θα έπιανε τη φάλαινα. Ένα βαθύ αίσθημα απογοήτευσης τον είχε πλημμυρίσει... «Μα, το όνειρο; Το σημάδι;» Δεν είχε απάντηση. Κοίταξε το ρολόι του. Πεινούσε. Σε λίγο θα γύριζε, αφού θα απομακρύνονταν τα άλλα δύο παιδιά...

Ο Μανούσος και η Βάρβαρα περπατούσαν δίπλα δίπλα χωρίς να μιλάνε. Ο Μανούσος δεν είχε περισσότερο θάρρος σε τέτοια θέματα από ό,τι είχε ο Γουστάβος και δεν ήξερε πώς να τα ρίξει στη Βαρβάρα...

«Έεε...», έκανε κάποια στιγμή.

«Ααα...», έκανε καταφατικά η Βαρβάρα.

«Ωωωω...!», έκανε αυτός, με τόνο που έλεγε ότι δεν εννοούσε αυτό που νόμιζε η Βαρβάρα κάνοντας το καταφατικό «ααα».

«Ουμ;», έκανε με απορία αυτή.

Ξαφνικά, η μετάβαση στην ανθρώπινη διάλεκτο έγινε απότομα από τη Βαρβάρα.

«Εγώ τώρα σου αρέσω, ε;», είπε “θρουμματίζοντας τον πάγο”.

«Ε;», έκανε εντελώς απροετοίμαστος ο Μανούσος. «Εεμ, ναι», είπε τελικά κοκκινίζοντας.

«Το ξέρω», είπε αυτή. «Εγώ, όμως, θέλω να αρέσω σε κάποιον όχι για την εμφάνισή μου, αλλά για τα εσωτερικά μου χαρίσματα».

«Μα, αυτά ακριβώς μ’ αρέσουν σε σένα!», είπε ο Μανού-

σος που πήρε θάρρος. «Από την πρώτη στιγμή εκτίμησα το μυαλό σου, την καρδιά σου και την ψυχή σου».

«Αχ ναι, ακριβώς αυτά θέλω να εκτιμήσει κάποιος σε μένα!», αναφώνησε η Βαρβάρα. «Το μυαλό μου, την καρδιά και την ψυχή μου!»

«Μα, ναι!», απάντησε ο Μανούσος. «Είσαι εκπληκτικά έξυπνη, υπερβολικά πανέξυπνη. Και μην δίνεις σημασία σ' αυτούς που λένε ότι είσαι χαζή, το λένε επειδή σε ζηλεύουν...!»

«Αχ, ναι, Μανούσο μου! Το είχα καταλάβει αυτό. Το ξέρω, ναι είμαι πανέξυπνη!»

«Ναι...», ξαναείπε ο Μανούσος. «Λοιπόν...εμ, θες να είμαστε μαζί;».

«Τι;», ρώτησε ξαφνιασμένη η Βαρβάρα.

«Ε, να... Πώς αλλιώς να σου το πω! Θες να τα φτιάξουμε;»

«Αχ, Μανούσο μου είσαι πολύ κάλο παιδί, αλλά φοβάμαι ότι είμαι πολύ έξυπνη για σένα. Δεν είχα ποτέ αμφιβολία σχετικά με την έξυπνάδα μου! Και ξέρω πολύ καλά πως έλεγες την αλήθεια! Σφύζω από έξυπνάδα! Το μυαλό μου, η ψυχή μου, η καρδιά μου είναι γεμάτα έξυπνάδα».

«Εμ... κι εγώ είμαι έξυπνος... Περίπου σαν εσένα...», κατάφερε να πει ο Μανούσος έκπληκτος από την εξέλιξη των πραγμάτων και προσπαθώντας να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα.

«Λυπάμαι που σου το λέω Πανούσο μου, αλλά το φτωχό σου μυαλουδάκι είναι πολύ αργό σε σχέση με το δικό μου, που διανύει τις αποστάσεις σε χρόνο τεν-τεν».

«Μανούσο με λένε και dt λέγεται ο χρόνος που λες...», τη διόρθωσε ο Μανούσος.

«Λοιπόν, τώρα συγγνώμη Μαρούσο, αλλά η ανθρωπότητα με χρειάζεται. Θα τρέξω σπίτι να γράψω μια έκθεση πάνω στο ποιες αποφάσεις πρέπει να παρθούν και να προτείνω λύσεις σχετικά με τα προβλήματα που μαστίζουν την ανθρωπότητα. Ελπίζω να καταλαβαίνεις... Γεια!»

«Μανούσος...», πρόλαβε να πει ο Μανούσος καθώς η Βαρβάρα απομακρυνόταν με γοργά χοροπηδητά βήματα, ενώ η ξανθιά μαλλούρα της ανέμιζε στον άνεμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Ο Γουστάβος ήταν στην τάξη. Ήταν πεσμένος πάνω στο θρανίο και κοίταζε τη Νάντια. Μα, μήπως τα είχε ονειρευτεί αυτά που συνέβησαν όταν την πήρε τηλέφωνο; Όχι, γιατί η Νάντια τον είχε ρωτήσει την επομένη μέρα τι ήθελε. Την ήθελε. Ήταν ερωτευμένος. Αποφάσισε να της γράψει ένα ποίημα την ώρα που ο κύριος Μπαμπίνος, ο καθηγητής ιστορίας, παρédιδε το μάθημα.

Άρχισε να γράφει το ποίημα. Ο Μπαμπίνος τον είδε από μακριά που έγγραφε και έκανε ένα σύντομο κολακευτικό κήρυγμα για τον Γουστάβο.

«Μπράβο, αγόρι μου. Μπράβο που κρατάς σημειώσεις. Είδες που άμα θες μπορείς; Έτσι, να ακολουθείτε όλοι το παράδειγμα του συμμαθητή σας...»

Στο μεταξύ ο Γουστάβος έγγραφε. Αυτά που είχε προλάβει να γράψει:

Νάντια!

Είσαι η Νάντια!

Είσαι τα άστερια!

(ο τόνος στο «α» γιατί έπρεπε να κάνει ρίμα)

Είσαι το φως,

είσαι ο ουρανός

είσαι...

Εκεί, ο Γουστάβος κόλλησε. Δεν ήξερε πώς να το συνεχίσει. Τελικά με το χτύπημα του κουδουνιού το (απο)τελείωσε:

*Νάντια!
Είσαι η Νάντια!
Είσαι τα άστερια!
Είσαι το φως...
είσαι ο ουρανός,
είσαι ΕΣΥ!
Είσαι η Νάντια!*

Καμάρωσε το αριστούργημά του γεμάτος περηφάνια. Άρχισε να οραματίζεται μια τεράστια αίθουσα κι αυτός υπό τον ήχο ζητωκραυγών και χειροκροτημάτων να βαδίζει κουστούμαρισμένος πάνω σε ένα κόκκινο χαλί, κατευθυνόμενος προς ένα χαμογελαστό μοντέλο που θα του παρέδιδε το Νόμπελ. Όμως, όχι! Το ποίημα ήταν για τη Νάντια και για καμία άλλη, σ' αυτή θα το έδινε. Όμως ντρεπόταν να της δώσει ο ίδιος...

Τότε μια φαινή ιδέα έλαμψε μέσα στο μυαλό του. Θα το έδινε στη Λοξάνδρα να της το δώσει! Η Λοξάνδρα ήταν η κολλητή φίλη της Νάντιας και εκείνη τη στιγμή ήταν μέσα στην τάξη. Αυτή θα της το έδινε εκ μέρους του. Με μια δρασκελιά επιχείρησε να πηδήξει πάνω από το θρανίο του και να φτάσει σ' αυτήν, αλλά μπουρδουκλώθηκε και έπεσε στο πάτωμα, ενώ το θρανίο έπεσε πάνω του. Η Λοξάνδρα και όσοι άλλοι ήταν μέσα στην τάξη γύρισαν και κοίταξαν απορημένοι, καθώς θα μπορούσε πολύ άπλα να σηκωθεί και να βγει από το θρανίο του σαν άνθρωπος. Και στη συνέχεια άρχισαν τα γέλια. Γέλια, που πλήγωναν τον εγωισμό του Γουστάβου που ήταν ακόμα πεσμένος στο πάτωμα. Δεν είχε χτυπήσει καθόλου. Είχε, όμως, τσαλακώσει το χαρτί με το ποίημα που κράταγε στο χέρι του. Σηκώθηκε και ξεσκονίστηκε. Πλησίασε τη Λοξάνδρα που τον είδε ότι ερχόταν καθώς προσπαθούσε να πνίξει το γέλιο της. Επιτέλους έφτασε σ' αυτήν.

«Λοξάνδρα; Μπορώ να σε εμπιστευτώ;», Τη ρώτησε θαρραλέα και χαμηλόφωνα καθώς τα γύρω αδιάκριτα βλέμματα τους κάρφωναν.

«Μα φυσικά και μπορείς, τι είναι αυτό που θες να μου εμπιστευτείς;», είπε αυτή, διόλου χαμηλόφωνα και τον έκανε να νιώσει ακόμα πιο άβολα, καθώς τα βλέμματα ήταν ακόμα πάνω τους.

«Είναι ένα ποίημα που έγραψα για τη Νάντια και θέλω να της το δώσεις. Σ' αυτήν, μόνο σ' αυτήν, κατάλαβες; Και ούτε εσύ να το διαβάσεις. Εντάξει;»

«Εντάξει!», είπε αυτή με μια ανυπομονησία στη φωνή της και πήρε το ποίημα.

Ο Γουστάβος την ευχαρίστησε και χαρούμενος βγήκε από την τάξη. «Υπάρχουν και άτομα στα οποία μπορείς να στηριχτείς όταν πραγματικά χρειάζεται», σκεφτόταν.

Το κουδούνι μόλις είχε χτυπήσει. Ο Γουστάβος μπήκε στην τάξη. Είδε ότι η Νάντια είχε ήδη μπει. Άρα τώρα θα 'ξερε για το ποίημα. Ο Γουστάβος είχε άγχος. Ποια θα ήταν η αντίδρασή της; Αμέσως, όμως, έδιωξε τις κακές σκέψεις. Έπρεπε να σκέφτεται θετικά. Η Νάντια θα διάβαζε το αριστούργημά του και θα τον ερωτευόταν! Στο κάτω κάτω τι θα μπορούσε να πάει στραβά;

Μπήκε στην τάξη λοξοκοιτώντας προς το θρανίο που καθόταν η Λοξάνδρα και η Νάντια. Με έκπληξη είδε πως τα κορίτσια της τάξης ήταν συγκεντρωμένα εκεί και κοίταζαν κάτι. Μόλις τον είδαν γύρισαν απότομα από την άλλη και ξέσπασαν σε τρέλα χαχανητά. Έκατσε στο θρανίο του, ενώ αυτές χαμογελαστές του έριχναν κλεφτές ματιές και ψιθύριζαν μεταξύ τους. Αισθανόταν άβολα. Δεν τον ευχαριστούσε καθόλου αυτή η κατάσταση. Τότε, μπήκε στην τάξη η κυρία Λουκρητία, η φιλόλογος. Χτύπησε τον χάρκα στην έδρα για να επιβάλει ησυχία και κοίταξε τις κοπέλες που ήταν συγκεντρωμένες στο θρανίο της Νάντιας.

«Κορίτσια, τι συμβαίνει εκεί πέρα; Γιατί είστε μαζεμένες εκεί;»

«Κυρία, ο Γουστάβος έγραψε ένα ποίημα. Ένα ποίημα για τη Νάντια», της απάντησαν.

Χαχανητά ξανάρχισαν από εκείνη τη στιγμή, ενώ ταυτόχρονα ψίθυροι λάμβαναν χώρα σε όλη την αίθουσα. Ο Γουστάβος άρχισε να αλλάζει χρώματα. Άσπρα κόκκινα κίτρινα μπλε, που λέει και το παλιό άσμα, αν και μπλε δεν έγινε ποτέ. Τότε στον κλοιό των κοριτσιών δημιουργήθηκε ένα άνοιγμα και φάνηκε η Νάντια μ' ένα αόριστο μειδιάμα –όπως της Τζοκόντα– γύρισε και κοίταξε τον κατακόκκινο, πλέον, Γουστάβο. Τότε, μια βλαμμένη, η Αγλαΐα, τράβηξε το χαρτί και το 'δωσε στην κυρία Λουκρητία, η οποία στο μεταξύ δεν μπορούσε να κρύψει την περιέργειά της.

«Να, διαβάστε το», είπε χαχανίζοντας η Αγλαΐα.

«Παιδιά, δεν είναι σωστό αυτό, το ποίημα που έγραψε ο Γουστάβος είναι κάτι το πολύ προσωπικό», είπε η Λουκρητία καθώς το διάβαζε.

«Κυρία διαβάστε το στη τάξη!», φώναξε μια φωνή.

«Ναι, ναι διαβάστε το!», άρχισαν παρακλητικά να φωνάζουν όλα τα παιδιά μαζί.

«Μα όχι, παιδιά δεν πρέπει, ίσως ο Γουστάβος δεν θέλει, είτε η κυρία Λουκρητία. Γουστάβο υπάρχει πρόβλημα να το διαβάσω στην τάξη; Μήπως θέλεις να το διαβάσεις εσύ;»

«Ε...τι; Όχι, όχι», είπε βιαστικά ο Γουστάβος, που τα είχε χάσει, απαντώντας στη δεύτερη ερώτηση. Είχε γλομιάσει. Δεν περίμενε αυτή την έκβαση.

«Ωραία, λοιπόν, αφού ο Γουστάβος δεν έχει πρόβλημα, θα το διαβάσω», είπε χαρούμενη η Λουκρητία και άρχισε να απαγγέλλει αργά και επιβλητικά το ποίημα του Γουστάβου στην τάξη.

Γέλια συνόδευαν την απαγγελία, τα οποία ξεκίνησαν σαν σιγανοί ψίθυροι και στη συνέχεια εξελίσσονταν σε τρυνταχτά χάχανα που συνεχίζονταν αρκετή ώρα αφότου τέλειωσε η απαγγελία.

Ο Γουστάβος σκεφτόταν ότι αν εκείνη τη στιγμή άνοιγε η γη να τον καταπιεί δεν θα τον χαλούσε καθόλου.

Σε λίγο το μάθημα είχε αρχίσει, αλλά τα μειδιάματα, οι πονηρές ματιές, τα γελάκια, οι ψίθυροι από δεξιά και αρι-

στερά έδιναν και έπαιρναν κι έφθαναν στα αυτιά του Γουστάβου φράσεις όπως: «στο διάλλειμα θα το πω στο Β3», «εγώ θα το πάω στο φροντιστήριο στα αγγλικά», «εγώ θα το βγάλω στο ιντερνέτ» και άλλα τέτοια...

Έφθασε το διάλειμμα και η Νάντια περικυκλωμένη από ένα τσούρμο κοριτσόπουλα βγήκαν από την αίθουσα ρίχνοντας κλεφτές ματιές προς τη μεριά του Γουστάβου και χαχανίζοντας μεταξύ τους. Ο Γουστάβος καθόταν στο θρανίο του κοιτώντας γύρω του σαν χαμένος. Αισθανόταν πολύ άβολα επειδή δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχαν πάρει αυτή την τροπή τα πράγματα. Στο μεταξύ, παιδιά από άλλα τμήματα έμπαιναν μέσα, τον κοίταζαν ή και τον έδειχναν ψιθύριζαν μεταξύ τους και γελούσαν.

Ξαφνικά, ο Γουστάβος πετάχτηκε πάνω σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός. Μια σκέψη είχε καρφωθεί στο μυαλό του. Η Νάντια. Τι να έκανε τώρα, πώς να είχε πάρει αυτό το ποίημα;

Κινούμενος από την ισχυρή εσωτερική ώθηση να συναντήσει την αγαπημένη του βγήκε από την αίθουσα και κατευθύνθηκε προς το προαύλιο. Περνώντας έξω από το γραφείο των καθηγητών και κοιτώντας ασυναίσθητα προς τα εκεί αντίκρισε την κυρία Λουκρητία να τον δείχνει γελώντας στους άλλους καθηγητές που είχαν κολλήσει τις μουσούδες τους στο τζάμι για να τον δουν. Αμέσως, όμως, μόλις αντιλήφθηκαν ότι τους είδε, έπεσαν απότομα προς τα πίσω, στο πάτωμα, με κινήσεις πανικού, ενώ η Λουκρητία άρχισε να ξύνει με μανία το πίσω μέρος του κεφαλιού της και να τον κοιτάζει με ένα αγνό και υπερχαλοσυνάτο πλατύ χαμόγελο.

Ο Γουστάβος συνέχισε το δρόμο του υπό τα βλέμματα και και χάχανα διάφορων συμμαθητών του καθώς περνούσε από κοντά τους. Έφθασε στο προαύλιο, όπου σε απόσταση περίπου πενήντα μέτρων απ' αυτόν βρισκόταν η Νάντια μαζί με τις φίλες της.

Προχώρησε προς το μέρος τους. Μέσα του δεν ένιωθε φόβο, ίσως επειδή δεν είχε τίποτα άλλο να χάσει πλέον. Κα-

θώς έφθανε, οι κοπέλες τον κοίταζαν με έκπληξη, ενώ τα σούσουρα μεταξύ τους είχαν γίνει πολύ έντονα. Όταν όμως έφθασε μπροστά τους, σταμάτησαν τελείως.

Ο Γουστάβος σταμάτησε μπροστά στη Νάντια και την κοίταξε κατάματα. Λίγες στιγμές σιωπής πέρασαν.

«Σου άρεσε το ποίημά μου;», τη ρώτησε με μια φωνή σταθερή μεν, αλλά σαν να έρχεται από κάπου μακριά.

«Ναι, κάλο ήταν», απάντησε αυτή, χωρίς να προσθέσει τίποτα άλλο.

Ο Γουστάβος την κοιτούσε, ανοιγοκλείνοντας το στόμα του. Δεν ένιωθε καλυμμένος. Η απάντηση ήταν αδιάφορη, ενώ το ποίημα ήταν για αυτήν και ήθελε να του πει αν την είχε αγγίξει, πώς το είχε εκλάβει, τι ένιωσε.

«Εεε...σου άρεσε, ε;», την ξαναρώτησε αμήχανα, μη ξέροντας πώς να το θέσει, καθώς όλα τα βλέμματα ήταν καρφωμένα πάνω τους.

«Ναι, σου είπα, μου άρεσε!», του ξαναείπε αυτή. Τα λόγια της προφέρθηκαν γρήγορα, απότομα, ενώ φάνηκε να είναι κάπως νευρική, ίσως ανήσυχη.

Ο Γουστάβος κατάλαβε πως αυτή η συζήτηση δεν μπορούσε να συνεχιστεί, καθώς η Νάντια είχε γυρίσει και κοιτούσε τις φίλες της, ενώ περίεργοι έφθάναν από παντού περικυκλώνοντάς τους. Γύρισε την πλάτη του και απομακρύνθηκε με αργά βήματα, στενοχωρημένος από τη γενική έκβαση των πραγμάτων και πολύ μπερδεμένος από τις τελευταίες απαντήσεις της Νάντιας. Καθώς απομακρυνόταν καταλάβαινε, χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει, ότι δεκάδες ζευγάρια μάτια ήταν καρφωμένα πάνω του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ήταν σαββατόβραδο. Τα αυτοκίνητα έτρεχαν στην εθνική οδό. Μέσα σ' ένα από αυτά ήταν τα παιδιά. Ο Γουστάβος, ο Μανούσος, ο Μπιριμπίλης... Αλλά μαζί τους ήταν και ο Αλέξανδρος. Ο Αλέξανδρος ήταν ένας παχύσαρκος, ιδιαίτερα διαβαστερό παιδί καθώς ήταν ο καλύτερος μαθητής της τάξης. Δεν ήταν ιδιαίτερα κοινωνικό ή δημοφιλές άτομο, αλλά τα παιδιά είχαν σήμερα υποχρέωση να τον πάρουνε μαζί τους διότι ο Γουστάβος και ο Μπιριμπίλης είχαν αντιγράψει απ' αυτόν στο διαγώνισμα της άλγεβρας.

Πήγαιναν σε κλαμπ. Σ' ένα κλαμπ στη μεγάλη, γειτονική, κοσμική πόλη που λεγόταν «N.R.G.». Αν το πρόφερες γρήγορα ακουγόταν προφανώς «Energy». Κάνεις τους δεν είχε δίπλωμα, όμως οδηγούσε ο Μανούσος που ήξερε να οδηγάει σχετικά καλά. Είχαν πάρει το αυτοκίνητο του πάτερα του καθώς οι γονείς του έλειπαν για μια εβδομάδα στην επαρχία.

Ο Αλέξανδρος έβγαλε το κεφάλι του μέσα από το ανοικτό τζαμί του αυτοκινήτου και, ενώ ο αέρας του χαλούσε τη γυαλιστερή καλοχτενισμένη χωρίστρα κοιτάζε πίσω από τα χοντρά γυαλιά του, σαν χαμένος. Ήταν μάλλον η πρώτη φορά που έβγαине Σάββατο βράδυ.

«Μα πού πάνε όλοι αυτοί τέτοια ώρα;», ρώτησε με απορία τα παιδιά. Σε λίγο θα 'ναι πολύ αργά, δεν έχουν σπίτια; Έχει πάει ήδη δέκα η ώρα. Εγώ συνήθως κοιμάμαι στις έντεκα εφόσον έχω τελειώσει την επανάληψη των μαθημάτων μου...»

«Καλά, έντεκα η ώρα δεν θα 'χουμε φτάσει ακόμα εκεί», είπε ο Μανούσος, ενώ ο Γουστάβος και ο Μπιριμπίλης κοιτά-

χτηκαν χαμογελώντας ειρωνικά, καθώς ακούγανε τον Αλέξανδρο.

Τα αυτοκίνητα “έσκιζαν” τον άνεμο τρέχοντας στην εθνική και η απόσταση έως τη γειτονική πόλη καλυπτόταν γρήγορα. Και όντως, ύστερα από κάμποση ώρα, έφθασαν. Κατευθυνθήκαν μέσα από τους γεμάτους με νεολαία δρόμους και σύντομα είδαν μπροστά τους το “NRG”.

Ο Μανούσος έψαχνε να βρει πάρκινγκ, πράγμα καθόλου εύκολο. Όσο περνούσε η ώρα και δεν έβρισκε μουρμούριζε μπινελίκια. Τελικά βρήκαν θέση και τα παιδιά κατέβηκαν. Προχώρησαν με τα πόδια και έφθασαν μπροστά στο κλαμπ. Μια έντονη νύχτα τους περιέμενε.

Μπήκαν μέσα, ευτυχώς, δεν είχε πόρτα. Αν και αυτό το ήξεραν από πριν. Με το που βρέθηκαν μέσα, κοίταξαν γύρω τους με θαυμασμό. Ήταν αρκετά ευρύχωρο, με φοβέρα φωτορυθμικά, ενώ η μουσική, τρανς, έπαιξε τόσο δυνατά ώστε μόνο εάν φώναζαν ο ένας μέσα στ’ αυτί του άλλου θα ακούγονταν. Αρκετές υπάρξεις, αιθέριες και μη, περιφέρονταν, χόρευαν, μίλαγαν, κάθονταν, έπιναν, χάζευαν.

Βρήκαν εύκολα τραπέζι και άραξαν, λόγω του ότι ήταν σχετικά νωρίς και δεν ήταν φίσκα. Σ’ ένα λεπτό όμως τους σήκωσαν διότι ήταν ρεξεοβέ. Έτσι, βρήκαν ένα κυκλικό τραπεζάκι γύρω από έναν στύλο και ακουμπούσαν σε αυτό όρθιοι.

Ο Γουστάβος σκεφτόταν. Σκεφτόταν τη Νάντια. Δεν μπορούσε να τη βγάλει από το μυαλό του... Όμως τώρα είχαν έρθει στο κλαμπ, έπρεπε να το ρίξει έξω, να διασκεδάσει! Και γιατί όχι να κάνει και γνωριμίες...

Το σκούντημα του Μπιρμπίλη διέκοψε τον στοχασμό του. Του ‘χαν φέρει βότκα. Είχαν πάρει ποτά. Ο Αλέξανδρος κοίταζε το ουίσκι που του ‘χαν φέρει κάνοντας ένα μορφασμό αηδίας και φρίκης συνάμα.

«Αντε ρε, άσπρο πάτο», είπε ο Μανούσος και προσπάθησε να κατεβάσει τη βότκα σαν σφηνάκι, αλλά πλάνταξε και άρχισε να βήχει ακατάπαυστα. Δύο κοπέλες που πέραγαν

μπροστά τους εκείνη την ώρα γύρισαν και τον κοίταξαν με ένα ειρωνικό κοροϊδευτικό βλέμμα. Αυτός προσπάθησε να τους χαμογελάσει, αλλά με αυτή την προσπάθεια τον έπιασε χειρότερος βήχας κι αυτές άρχισαν να χαχανίζουν καθώς απομακρύνονταν.

«Πώς τραβάς έτσι τα βλέμματα των γυναικών...», σχολίασε ο Μπιρμπίλης.

«Έλα βρε Αλέξανδρε, πίες το, δεν είναι τίποτα», παρακινούσε τον Αλέξανδρο ο Γουστάβος να πει το ουίσκι του. Όχι ότι γι' αυτόν ήταν εύκολο καθώς δεν άντεχε το ποτό. Ένωθε αξιοθρήνητος που δεν μπορούσε να πει πιο εύκολα από τον Αλέξανδρο.

Ο τελευταίος, στο μεταξύ, μελετούσε προσεκτικά το περιεχόμενο του ποτηριού του. Το σήκωνε ψηλά και το παρατηρούσε συνοφρωμένος, το μύριζε, σε κάποια στιγμή φιλοβούτηξε μέσα το δάκτυλό του (μάλλον για να δει αν καίει, ή ίσως για να σιγουρευτεί ότι δεν είναι οξύ), όμως δεν προχωρούσε στο αποφασιστικό βήμα να γευτεί το περιεχόμενό του.

Εντωμεταξύ, το κλαμπ είχε αρχίσει να γεμίζει καθώς όλο και περισσότεροι έφθαναν. Ενώ όλο και περισσότερος ήταν ο κόσμος που χόρευε. Ο Μανούσος και ο Μπιρμπίλης αποφάσισαν να γίνουν ένα με αυτόν.

«Αντε παιδιά, άντε πιείτε λίγο και ελάτε! Πάμε να χορέψουμε!», είπαν στον Γουστάβο και στον Αλέξανδρο.

Ο Γουστάβος το πήρε απόφαση. Πήρε μια βαθιά ανάσα και κατέβασε βιαστικά μερικές γουλιές βότκα.

Ξίνισε τα μούτρα του. Δεν του πολυάρεσε. Αμέσως, όμως, με μια μονοκόμματη κίνηση κατέβασε και την υπόλοιπη, σχεδόν μονορούφι. Ήθελε και να την πει, αλλά και να ξεμπερδέψει με δαύτη. Έβηξε και τα μάτια του φιλοκοσκίνισαν. Είχε ζαλιστεί. Κοίταξε γύρω του και είδε τον μύωπα διαβαστερό φίλο του να τον κοιτάει και από την άλλη τους φίλους τους καθώς και πολύ ακόμα κόσμο να χτυπιέται στο ρυθμό.

Ήταν αρκετά κινητικοί, αλλά και άγαρμποι. Στο μεταξύ ο κόσμος που χόρευε πλήθαινε συνεχώς, με αποτέλεσμα, σύντομα ο Γουστάβος και ο Αλέξανδρος να έχουν περικυκλωθεί από αυτόν χωρίς να έχουν μετακινηθεί καθόλου.

Ο Αλέξανδρος μετακινήθηκε ελαφρώς, έχοντας πει μια γουλιιά από το ουίσκι του. Τώρα καθόταν με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του, στη μέση του πλήθους, κοιτώντας βλοσυρός τους γύρω του. Αποτελούσε έτσι ένα ζωντανό εμπόδιο για τον κόσμο που χόρευε, ενώ η στάση του έδειχνε ότι μάλλον δεν πρόκειται και τόσο για ένα «άνιμαλ πάρτι». Δίπλα του, σε μια στιγμή, βρέθηκε χορεύοντας ο Μανούσος. Ο Αλέξανδρος τον σκούνηξε και τον ρώτησε συνοφρωμένος με αληθινή απορία και περιέργεια:

«Τι κάνεις εκεί, ρε;»

«Το ερώτημα είναι τι κάνεις εσύ εκεί», του αποκρίθηκε ο Μανούσος. «Μα μην στέκεσαι σαν το αγγούρι! Κουνήσου λίγο, κοίτα γύρω σου, ζωντάνεψε!»

Ο Αλέξανδρος κοίταξε γύρω του. Ο χώρος ήταν γεμάτος με κουκλάρες, ενώ όλοι χόρευαν. Έλυσε τα χέρια του και άρχισε να τα κουνάει χάλαρα. Τώρα σειρά είχαν τα πόδια. Σήκωσε το βαρύ χοντρό πόδι του και το μετακίνησε ένα βήμα προσγειώνοντας το πάνω στο ποδαράκι μιας κοπελίτσας που στρίγγλιζε. Ο Αλέξανδρος απολογήθηκε κουνώντας ταυτόχρονα το αριστερό χέρι, δείγμα ότι χόρευε. Χτυπώντας με αυτό τον επερχόμενο Μανούσο στο πρόσωπο κάνοντας πλατς (περισσότερο λόγω του λίπους).

«Είδες, χορεύω!», του είπε γυρίζοντας και αντικρίζοντας τον Μανούσο που κρατούσε τη μύτη του και τον αγριοκοίταζε.

Ταυτόχρονα, ο Γουστάβος δεν είχε κουνήσει ρούπι από το τραπεζάκι στο οποίο ακουμπούσε και λίγο τον ενδιέφερε αν τον πατούσαν ή τον έσπρωχναν. Κοίταζε στο κενό και σκεφτόταν.

Τη Νάντια. Πού να 'ταν τώρα; Λογικά θα ήταν σπίτι της. Ε, ναι βέβαια... Γιατί όχι; Λογικά, εκεί θα ήταν και θα έβλεπε τηλεόραση. Ίσως και να είχε κοιμηθεί. Μήπως άραγε διά-

βαξε κάποιο λογοτεχνικό βιβλίο; Πάντως σάνταρ σπίτι της θα ήταν... Που άλλου δηλαδή θα μπορούσε να ήταν; Λες... να ήταν έξω με το γκόμενό της; Μπα, όχι, δεν μπορεί. Όχι, όχι ήταν αρκετά αργά και... τέλος πάντων δεν θα συνέβαινε αυτό. Δεν θα μπορούσε να συμβαίνει αυτό. Α, ίσως είχε πάει σινεμά με τον πάτερα της ή με κάποια φίλη της. Ναι πιθανότατα! Και τώρα θα βλέπε την ταινία και θα έτρωγε ποπ κορν. Ίσως να είχε πάρει και κόκα κόλα. Βέβαια δεν της αρέσει πάρα πολύ η κόκα κόλα, άρα μάλλον όχι. Ίσως όμως να είχε πάρει άις τι! Ναι, το άις τι της αρέσει όπως και η γρανίτα. Όμως να είχε πάρει και γρανίτα και άις τι και ποπ κορν;

Ξαφνικά, ένα χέρι ακούμπησε βαριά στον ώμο του και διέκοψε το στοχασμό του. Ήταν ένας μεγαλόσωμος και γυμνασμένος τύπος που στεκόταν μπροστά του και τον αγριοκοίταζε.

«Τι θα γίνει, ρε φίλε, θέλεις τίποτα;», ρώτησε τον Γουστάβο με μάτια που άστραφταν από οργή, ενώ ακουγόταν πολύ εκνευρισμένος.

«Εγώ;», τον ρώτησε με αληθινή έκπληξη και απορία ο Γουστάβος

«Ναι, εσύ, που καρφώνεις τόση ώρα την κοπέλα μου!»

Τότε ο Γουστάβος συνειδητοποίησε ότι στην ευθεία που αυτός κοίταζε με τα μάτια καρφωμένα στο κενό καθώς στοχαζόταν, βρισκόταν μια κοπέλα που τώρα είχε γυρίσει και τον κοίταζε και αυτή με απορία.

Ο Γουστάβος καθώς ήταν θολωμένος από το πιετό δεν ήξερε τι να κάνει και της χαμογέλασε από αμηχανία. Ο συνοδός της τότε έγινε ακόμα πιο έξαλλος.

«Τι, συνεχίζεις; Πας γυρεύοντας μου φαίνεται!», μούγκρισε ενώ αφρός είχε αρχίσει να διαφαίνεται στα πλάγια του στόματός του.

Ο Γουστάβος είχε χάσει την μπάλα για τα καλά. Παράλληλα, πονούσε και το κεφάλι του. Αυτό το ρημάδι το ποτό... Δεν μπορούσε στην κατάσταση που ήταν να αρθρώσει και πολλά, αν και είχε συνειδητοποιήσει το τι είχε συμβεί και

επέλεξε να μετακινηθεί από τον πάγκο που ακουμπούσε και να απομακρυνθεί. Όμως, αφήνοντας τον πάγκο που τόση ώρα ακουμπούσε, δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του –ήταν παραπάνω τυφλά απ’ ό,τι νόμιζε– και έχασε την ισορροπία του πέφτοντας προς τα μπροστά. Βάζοντας όμως ενστικτωδώς τα χέρια του μπροστά έπεσε πάνω στο στιβαρό στήθος του απειλητικού αντιπάλου του, που δεν περιμένε κάτι τέτοιο, σπρώχνοντάς τον προς τα πίσω.

«Τι, δεν κατάλαβα, πήγες να με αιφνιδιάσεις παλιοπουστάκο; Τσαμπουκά θες; Θα τον έχεις!», μούγκρισε στον Γουστάβο που προσπαθούσε να ισορροπήσει ακουμπώντας πάλι στο τραπεζάκι. Τα πάντα γύριζαν γύρω του.

Ο τύπος χίμηξε καταπάνω στον Γουστάβο. Τον έπιασε κεφαλοκλείδωμα, ο Γουστάβος δεν πρόβαλε καμιά ιδιαίτερη αντίσταση και άρχισε να τον γυρνάει γύρω γύρω.

Οι άνθρωποι δίπλα δεν έδιναν και ιδιαίτερη σημασία, δεν ήταν και λίγοι οι μη νηφάλιοι, έκτος από έναν τύπο που χρησιμοποίησε το συμβάν προκειμένου να προσεγγίσει μια γκόμενα.

Ο τύπος γύρισε και κοίταξε θριαμβευτικά την κοπέλα του σφίγγοντας ακόμα περισσότερο μέσα στη λαβή του τον Γουστάβο. Αυτή τον καμάρωνε. Ξαφνικά, ο τύπος ένωσε κάτι παχύρρευστο υγρό να κυλάει πάνω στο παντελόνι του και προς τα παπούτσια του. Κοίταξε κάτω έντρομος και είδε ότι ο Γουστάβος ξέρναγε πάνω του! Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του και μαζεύτηκε στα μηλίγγια του. Ο εκνευρισμός του ήταν ανείπωτος. Βούτηξε τον Γουστάβο από τον γιακά.

«Και τώρα ετοιμάσου να σε τρίψω πάνω στα ξερατά σου, να τα καθαρίσεις με τη μάπα σου!», μούγκρισε με λύσσα ενώ ο Γουστάβος συνέχιζε να ξερνάει, τώρα, πάνω στο μανίκι του τύπου.

Εκείνη τη στιγμή, και ενώ το άτομο ετοιμαζόταν να τρίψει τον Γουστάβο πάνω στο παντελόνι του, ένας μεγάλος όγκος έπεσε από πίσω του και βρέθηκαν και οι τρεις στο έδαφος. Ήταν ο Αλέξανδρος που χόρευε. Είχε βγάλει

τα γυαλιά του για να είναι πιο κουλ και σέξι κι όπως δεν έβλεπε την τύφλα του είχε πέσει πάνω τους. Το βάρος των δύο ατόμων πάνω στον Γουστάβο, ώθησε τον τελευταίο να συνεχίσει να ξερνάει πάνω στο πουκάμισο του τύπου, ο οποίος είχε εγκλωβιστεί ανάμεσά τους και δεν μπορούσε να σηκωθεί, όπως δεν μπορούσε και ο Αλέξανδρος θολωμένος και αποκαμωμένος από τον χορό. Δοκίμασαν να κινηθούν και γίνανε ένα ανθρώπινο κουβάρι, βουτηγμένο στα ξερατά. Ο τύπος μούγκριζε και έβριζε, ενώ είχαν γίνει ένα αρκετά ενδιαφέρον θέαμα για τον κόσμο που τους είχε αντιληφθεί πλέον και τους παρακολουθούσε σχολιάζοντας.

Τότε, κάποιοι τύποι με μαύρες, κολλητές, κοντομάνικες μπλούζες ήρθαν μέσα από το πλήθος, τους ξέμπλεξαν και με τρόπο μεταξύ κομψού και άκομψου τους «πέταξαν» έξω από το κλαμπ. Σχεδόν πίσω τους βγήκαν και ο Μπιρμπίλης και ο Μανούσος, κάπως εκνευρισμένοι.

«Καλά ρε, τι έγινε;»

«Ρε 'σύ, αφού δεν το αντέχεις, γιατί πίνεις;» «Μπράβο, ρε Αλέξανδρε, είδες τσαμπουκά και χώθηκες...» ήταν μερικά από τα σχόλιά τους.

Εντωμεταξύ, ο άλλος τύπος βλέποντας τέσσερις αντιπάλους πλέον και επειδή δεν ήταν και η γκόμενα του μπροστά για να τον καμαρώσει απομακρύνθηκε μάλλον προς το αμάξι του προκειμένου να σκουπιστεί, τινάζοντας από πάνω του τα έντερα του Γουστάβου, μουρμουρίζοντας μπι-νελίγια.

Τα παιδιά, με τη σειρά τους, μπήκαν στο αμάξι για να φύγουν. Η βράδια ήταν μεν έντονη, αλλά όχι όπως θα την ήθελαν. Καθώς ξεκινούσαν και ενώ ο Μανούσος και ο Μπιρμπίλης δεν ήταν στις καλύτερές τους, ο Γουστάβος άκουσε τον Αλέξανδρο να τους ρωτάει μήπως είχαν κάποιο θερμός με ζεστό γάλα που θα ήθελε πει εκείνη την ώρα. Τα μάτια του γλάρωναν. Κοιμήθηκε κατευθείαν, προτού προλάβει να ακούσει την απάντηση...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Η Βαρβάρα κατηφόριζε στο δρόμο αλαφιασμένη. Καθώς έτρεχε, έφερνε στη θύμησή της την πρωινή της κουβέντα με τη μαμά της...

«Και όταν μεγαλώσεις, θα σπουδάσεις και θα παντρευτείς ένα πλούσιο νεαρό...»

Η Βαρβάρα -που η οικογένειά της ήταν αρκετά ευκατάστατη- είχε αντιδράσει έντονα.

«Όχι, μαμά! Εγώ θέλω να παντρευτώ ένα φτωχό, αλλά τίμιο και εργατικό νέο! Έτσι!»

«Μα, πώς είναι δυνατόν μια απόγονος του γένους Ζουλού, εσύ μια πλούσια, έξυπνη και όμορφη κοπέλα να παντρευτεί έναν αποτυχημένο;»

«Πώς τολμάς να μιλάς έτσι για τον μέλλοντα σύζυγό μου;», η Βαρβάρα βρόντηξε με δύναμη τη γροθιά της στη γωνία του τραπεζιού και το έβαλε αμέσως στο στόμα της, αφού «πέθανε» από τον πόνο.

Αυτά σκεφτόταν, καθώς έτρεχε. Ξαφνικά, σε μια στιγμή αυτογνωσίας και επαρκούς αντίληψης, συνειδητοποίησε ότι δεν υπήρχε νόημα στο να τρέχει και σταμάτησε λαχανιασμένη. Άρχισε να περπατάει αργά, βρισκόταν σε ένα δρόμο μακριά από το σπίτι της.

Και τότε, είδε έξω από μια έπαυλη ένα ηλιοκαμένο και ιδρωμένο νεαρό να ξεχορτίζει το πεζοδρόμιο. Η καρδιά της σκίρτησε. «Αυτός είναι ένας φτωχός, εργατικός και τίμιος νέος!», σκέφτηκε. Ήταν μελαχρινός με κοντά μαλλιά, γυμνασμένος και κάπως αδύνατος. Φορούσε μια βερμούδα σχισμένη στα γόνατα και μια άσπρη φανέλα, που έσταξε ιδρώτα.

Ήθελε να του μιλήσει, αλλά δεν ήξερε τι να του πει. Εκείνη την ώρα ο νεαρός σταμάτησε να ξεχορτίζει και άρχισε να πίνει ένα φρουλάιτ. Το καρύδι στο λαμό του άρχισε να ανεβοκατεβαίνει καθώς κατάπινε και αυτή η εικόνα έκανε την καρδιά της Βαρβάρας να χτυπάει δυνατά.

Ο τύπος σταμάτησε να πίνει και γύρισε και την κοίταξε κάνοντας «Ααα!» από την απόλαυση του χυμού. Τον πλησί-ασε. Κάτι έπρεπε να πει.

«Ε... Αλβανός είσαι;», τον ρώτησε.

«Μωρή, σου μοιάζω για Αλβανός;», της είπε απότομα νευριασμένος αυτός. Η Βαρβάρα «τα 'παίξε». Όχι, δεν έμοιαζε για Αλβανός (όχι ότι είναι εμφανής η διάφορα), αλλά είχε θεωρήσει, μάλλον επηρεασμένη από κάποιο σί-ριαλ, ότι αυτή θα ήταν μια καλή φράση για να αρχίσει μια γνωριμία, ένας μεγάλος έρωτας.

«Με συγχωρείς. Πώς σε λένε; Εγώ είμαι η Βαρβάρα».

«Μπάμπη», της αποκρίθηκε και πάλι απότομα αυτός.

«Μπάμπη είσαι φτωχός, αλλά τίμιος και εργατικός;», τον ρώτησε η κοπέλα.

Ο Μπάμπης την κοίταξε περίεργα. Μετά αναστέναξε βαθιά.

«Ναι...», αποκρίθηκε. «Είμαι ένας φτωχός, αλλά τίμιος βι-οπαλαιστής, που παλεύει καθημερινά για να βγάλει το ψωμί του. Εργάζομαι ως... εμ, κηπουρός, όπως βλέπεις για να επι-βιώσω σ' αυτούς τους δύσκολους καιρούς».

Η Βαρβάρα τον άκουγε και τον θαύμαζε χάσκοντας.

«Και...», είπε ο Μπάμπης συνεχίζοντας, «...στο μυαλό μου έρχονται πάντα τα λόγια της γιαγιάς μου. Ατιμη κοινωνία, που άλλους τους ανεβάξεις και άλλους τους κατεβάξεις στα τάρταρα... Έτσι έλεγε!», είπε μελαγχολικά σκουπίζοντας τα υγρά από το χυμό του χείλη.

Η Βαρβάρα συνέχιζε να τον κοιτάει. Ήταν ερωτευμένη! Αυτόν θα παντρευόταν όταν θα μεγάλωνε!

«Εσύ ποια είσαι; Πώς βρέθηκες εδώ;», τη ρώτησε αυτός.

«Είμαι μια κοπέλα», απάντησε αυτή. «Έτρεχα για να ξε-φύγω από τις αναμνήσεις και τις σκιές του παρελθόντος...».

«Καταλαβαίνω, θα έχεις περάσει και εσύ πολλά. Έχεις υποφέρει, έχεις πονέσει και εσύ, ε;», τη ρώτησε ξανά με συμπάθεια ο Μπάμπης.

«Ναι...», είπε σκεπτόμενη αυτή. Το χέρι της, που είχε χτυπήσει στο τραπέζι, την πονούσε ακόμα αν και όχι τόσο πολύ όσο πριν. «Ξέρεις, ίσως ήταν μοιραίο να συναντηθούμε!», πρόσθεσε, χαμογελώντας του.

Της χαμογέλασε και ο Μπάμπης. Αντάλλαξαν τηλεφωνα και αποφάσισαν να βγουν έξω το επόμενο βράδυ, για φαγητό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Η πόρτα των Goodies άνοιξε και ο Μπάμπης με τη Βαρβάρα τη διάβηκαν. Ήταν βράδυ και είχαν έρθει για ένα ρομαντικό δείπνο. Πήγαν στο ταμείο και πήραν από ένα κλαμπ σάντουιτς.

Έκατσαν ο ένας απέναντι στον άλλο. Η Βαρβάρα ρώτησε έναν υπάλληλο εάν ήταν εφικτό να τους φέρει κάποιο κερύ ώστε η ατμόσφαιρα να γινόταν πιο ρομαντική, αλλά ο υπάλληλος της απάντησε ότι δεν υπήρχε κάποιο κηροπήγιο εύκαιρο και απομακρύνθηκε, ενώ οι ώμοι του ανεβοκατέβαιναν γοργά.

Ο Μπάμπης έβαλε ένα τσιγάρο στο στόμα του. Τράβηξε μια γερή ρουφηξιά, ενώ τα μάτια του κοιτούσαν στο κενό. Η Βαρβάρα τον θαύμαζε. «Σίγουρα θα σκέφτεται την πάλη των τάξεων και την καθημερινή βιοπάλη», σκέφτηκε η κοπέλα.

«Άραγε πόσο να έληξε Πανιώνιος-ΠΑΟΚ;», αναρωτήθηκε με βαθιά φωνή ο Μπάμπης, εξακολουθώντας να είναι προσηλωμένος και να κοιτάει βαθυστόχαστα στο κενό. «Διότι, το 'χα παίζει στο στοίχημα και εάν πάει 'χ' θα βγάλω πολλά ευρώ».

«Αχ ναι, ελπίζω να κερδίσεις γιατί είσαι φτωχός, καημένο μου Μπάμπη!», είπε η Βαρβάρα μιλώντας γρήγορα με την ψιλή της φωνή, ενώ ο Μπάμπης γύρισε και την κοίταξε περίεργα, μάλλον όχι ιδιαίτερα ευχαριστημένος από το σχόλιο...

Εκείνη την ώρα μπήκε στα Goodies ο Γουστάβος για να τσιμπήσει κάτι πριν γυρίσει σπίτι από τα αγγλικά. Ξαφνικά, το μάτι του τους εντόπισε.

Κοίταξε τον Μπάμπη. «Αυτός ο αγροίκος σίγουρα θέλει να εκμεταλλευτεί την αθωότητα και το ότι είναι πλούσια η Βαρβάρα», σκέφτηκε και χωρίς άλλη καθυστέρηση κατευθύνθηκε προς το μέρος τους.

Εκείνη την ώρα, ο Μπάμπης και η Βαρβάρα έπλεκαν τα δάκτυλά τους και κοιτάζονταν στα μάτια. Ο Γουστάβος έφτασε από πάνω τους και άρχισε να «καρφώνει» τον Μπάμπη μ' ένα έντονο και θυμωμένο βλέμμα. Γύρισαν και τον κοίταξαν απορημένοι. Ο Γουστάβος ακούμπησε και τα δυο του χέρια πάνω στο τραπέζι.

«Καλησπέρα, μήπως ενοχλώ;», ρώτησε έχοντας ένα βλοσυρό ύφος και κοιτώντας μία τον ένα και μία τον άλλο.

«Α, ο Γουστάβος!», είπε η Βαρβάρα. «Να σας συστήσω. Γουστάβε, από 'δώ ο Μπάμπης, Μπάμπη από 'δώ ο Γουστάβος».

«Ποιος είναι ο κύριος;», ρώτησε με ύφος ο Μπάμπης.

«Ο Γουστάβος είναι σου είπα...», πήγε να πει η Βαρβάρα, αλλά ο Γουστάβος την έκοψε.

«Το ερώτημα είναι ποιος είσαι εσύ και τι ζητάς από τη Βαρβάρα», τον ξαναρώτησε ξεετάζοντάς τον προσεκτικά ο Γουστάβος.

«Α, μάλιστα!», αναφώνησε ο Μπάμπης. «Τώρα το έπιασα! Είσαι ένα στυγνό καπιταλόσκυλο που εκμεταλλεύεται τους άπορους και τους μη έχοντες και τους θέλει κατώτερους...»

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς, αλλά ξέρεις πολύ καλά τι πιστεύω για σένα», είπε ο Γουστάβος κοιτάζοντας κατάματα τον Μπάμπη.

Τα μάτια του Μπάμπη «ξέριναγαν» φωτιές. Καθώς κοιτάζονταν, όρθιοι και οι δυο, κατάματα, είπε στον Γουστάβο με φωνή που έτρεμε από λύσσα, οργή και πάθος, ενώ από το στόμα του εκκρίνονταν αφροί, σάλια και κομματάκια από μασημένες πατάτες:

«Άθλιο, στυγνό καπιταλόσκυλο...», είπε, «εσύ νομίζεις ότι με το χρήμα μπορείς να εξαγοράσεις τα πάντα, εμείς όμως έχουμε καρδιά! Δεν θα περάσει ο φασισμός σας!»

«Ο Γουστάβος δεν είναι άθλιο στυγνό καπιταλόσκυλο, έτσι δεν είναι Γουστάβε», είπε η Βαρβάρα κοιτώντας τον Γουστάβο με απορία. Ο Γουστάβος, όμως, δεν απάντησε, αλλά κοιτούσε κατάματα τον αντίπαλό του. Κάνεις δεν κατέβαζε το βλέμμα του. Ξαφνικά, ένα κουνουπάκι πήγε να μπει στο μάτι του Γουστάβου και απότομα το ανοιγόκλεισε και άρχισε να το τρίβει. Ο Μπάμπης αναφώνησε:

«Έτσι, δειλέ, πλούσιε, δεν αντέχεις να με κοιτάς στα μάτια! Η φτωχολογιά θριαμβεύει!»

«Γουστάβε, δεν ήξερα ότι είσαι ένα δειλό καπιταλόσκυλο», είπε η Βαρβάρα.

«Όχι, εγώ... να σου εξηγήσω», προσπάθησε μέσα στην αμηχανία του να πει ο Γουστάβος με κόκκινο το μάτι από το τρίψιμο.

«Λοιπόν, καπιτάλα...», πετάχτηκε θριαμβευτικά ο Μπάμπης, «...εμείς οι δύο δεν τελειώσαμε ακόμα. Αύριο στον παραθαλάσσιο λοφίσκο θα λογαριαστούμε. Και σε προειδοποιώ, έχω κάνει εννιά χρόνια Κουνγκ Φου! Καιρός να δούμε τι έμαθα».

«Εγώ έκανα τρία χρόνια ρυθμική γυμναστική και ένα χρόνο με κορύνες!», φώναξε η Βαρβάρα.

«Κι 'γώ έκανα ενάμιση χρόνο στίβο, αλλά μετά τα παράτησα», είπε ο Γουστάβος.

«Δεν με ενδιαφέρει πλούσιε, δεν θα με φοβίσεις τόσο εύκολα», είπε με δυνατή φωνή, επιδεικτικά ψύχραιμη και θαρραλέα ο Μπάμπης. Η Βαρβάρα θαύμαζε τον ηρωισμό του. «Θα τα πούμε στον λόφο...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Ο δυνατός αέρας φυσούσε και έτσι «μαστίγωνε» τον παραθαλάσσιο λοφίσκο. Δεν ήταν δύσκολο για κάποιον να ανέβει στην κορυφή του, η οποία ήταν αρκετά μεγάλη, καλυμμένη με παχιά άμμο.

Οι δύο αντίπαλοι ανέβηκαν, ο καθένας από την αντίθετη πλευρά του λόφου, σκαρφαλώνοντας ανάμεσα από τα βράχια. Σύντομα, βρίσκονταν και οι δυο στην κορυφή του. Στέκονταν όρθιοι, σε απόσταση δεκαπέντε μέτρων, απέναντι ο ένας από τον άλλο, με το βλέμμα καρφωμένο στα μάτια του αντιπάλου τους, βλοσυροί και αμίλητοι. Ο Μπάμπης, χωρίς να πάρει τα μάτια του από τον αντίπαλό του, έβγαλε τη μαύρη κάπα του, ενώ από μέσα φορούσε μια στολή καράτε (ή ταε κβο ντο, ο Γουστάβος δεν ήξερε τη διαφορά). Άρχισε να τουρτουρίζει.

«Ωρα να αρχίσουμε, σκύλε», κατάφερε να πει καθώς τα δόντια του “χτύπαγαν” από το κρύο.

«Περιμένετέ με και μένα!», ακούστηκε μια λεπτή, κοριτσίστικη φωνή... Τότε ξεπρόβαλε η Βαρβάρα ανάμεσα από κάτι βράχους. Είχε έρθει να παρακολουθήσει τον αγώνα.

«Περίμενε, Γουστάβε!», βροντοφώναξε ο Μπάμπης. Θέλω να κάνω επίδειξη στη Βαρβάρα αυτών που μπορώ να κάνω...

«Καταρχήν...», είπε η Βαρβάρα, «δεν θα 'θελα κανείς να με αποκαλεί πλέον Βαρβάρα, αλλά «Μπάρμπαρα». Μάλλον «Μπάρμπουρα» ώστε να έχετε τη σωστή αγγλική προφορά του ονόματος... Είναι το καλλιτεχνικό μου, αφού πλέον είμαι μια ντίβα, για την οποία δυο άντρες θα μονομαχήσουν».

«Μην ανησυχείς, Μπάρμπουρα θα δώσω ένα μάθημα σ' αυτό το καπιταλόσκυλο που σφετερίζεται την ελευθερία και τα δικαιώματα των καταπιεσμένων μικροαστών και την ευημερία των φτωχών...», άρχισε να λέει ο Μπάμπης ενώ τοποθετούσε ένα κλαδάκι από ένα δέντρο, πάχους δύο εκατοστών, πάνω σε δύο πέτρες.

«Δες τώρα τι θα κάνω καπιτάλα και τρέμει!», φώναξε με φωνή γεμάτη πάθος, κοιτώντας με κόκκινα μάτια τον Γουστάβο που τον παρατηρούσε με απορία.

Ο Μπάμπης σήκωσε το χέρι του ψηλά και το κατέβασε κάθετα, με ανοιχτή την παλάμη και ενωμένα τα δάκτυλα, ουρλιάζοντας «χααϊγιαά» πάνω στο κλαδάκι που ήταν στερεωμένο ανάμεσα στις πέτρες σπάζοντάς το στα δύο. Η Μπάρμπουρα άρχισε να χοροπηδάει και να χειροκροτεί ενθουσιασμένη!

«Παρ' όλα αυτά δεν με εντυπωσίασες, φίλε», είπε ο Γουστάβος αναλογιζόμενος ότι και ο ίδιος μπορούσε, χωρίς δυσκολία, να κάνει αυτό που έκανε ο Μπάμπης. Θα σε παραδεχτώ αν σπάσεις μια μεγάλη πέτρα στα δύο. Να, σαν αυτή που χρησιμοποίησες τώρα για να στερεώσεις το κλαδάκι.

Ο Μπάμπης κοίταξε τη μία από τις πέτρες, ανάμεσα στις οποίες είχε πριν στερεώσει το κλαδάκι. Κόμπιασε.

«Αχ ναι, ναι, σπάσ' την!», άρχισε να τον παρακαλάει και η Βαρβάρα συνεχίζοντας να χοροπηδάει και να χτυπάει παλαμάκια χαρούμενη.

«Αν και το σπάσιμο πέτρας δεν είναι της ειδικότητάς μου θα τη σπάσω για σένα Μάι λαΐδη Μπάρμπουρα», είπε ο Μπάμπης κοιτώντας ανήσυχος τη μεγάλη πέτρα.

«Ω..., "μάι λαΐδη", πόσο ρομαντικό!», αναφώνησε η Βαρβάρα.

Ο Μπάμπης στάθηκε πάνω από την πέτρα. Κοίταξε τον ορίζοντα με βλέμμα ακίνητο και μακρινό. Αυτοσυγκεντρωνόταν. Στη συνέχεια, με μια ξαφνική κίνηση, φωνάζοντας ταυτόχρονα «γι-χαά!» κατέβασε κάθετα με δύναμη και ενωμένα τα δάκτυλα, την παλάμη του πάνω στο μικρό βράχο.

Για δυο δευτερόλεπτα επικράτησε σιωπή. Σε λίγο, ο Μπάμπης άρχισε να κρατάει το χέρι με το οποίο έδωσε το χτύπημα με το άλλο του χέρι... Έσφιγγε τα δόντια και χοροπηδούσε πάνω κάτω, ενώ ο βράχος ήταν εκεί αγέρωχος και άθικτος.

Η Βαρβάρα θύμωσε.

«Μου είπες ψέματα! Είπες ότι θα έспаγες την πέτρα!»

«Μα Μπάριμπουρα...», προσπάθησε να δικαιολογηθεί.

«Μην με ξαναπείς “Μπάριμπουρα!” Μόνο οι εκλεκτοί έχουν το προνόμιο να με λένε έτσι. Απέδειξες ότι είσαι άχρηστος».

«Ποτέ!», φώναξε αγριεμένος ο Μπάμπης. Και γυρνώντας προς τον Γουστάβο που καθόταν κάτω και τους κοίταξε, φώναξε: «Ωρα να δώσω σ’ αυτό το καπιταλιστικό σκουλήκι το μάθημα που του αξίζει».

Άρχισε να κινείται κατά του Γουστάβου με άγριες διαθέσεις. Ο Γουστάβος σηκώθηκε περιμένοντας τον αντίπαλό του. «Βασικά, καιρός ήταν», σκέφτηκε. Τα δυο παιδιά ήρθαν στα χέρια και σύντομα βρέθηκαν να κυλιούνται στο χώμα. Η Βαρβάρα παρακολουθούσε με αγωνία. Ο Μπάμπης φαινόταν να έχει την υπεροχή, αλλά τώρα είχαν γίνει και οι δύο ένα ανθρώπινο κουβάρι. Καθώς κυλιόντουσαν, έφθασαν στην άκρη του λόφου και άρχισαν να κουτρουβαλάνε στην -ευτυχώς καλυμμένη με παχιά άμμο- πλαγιά του. Η κατρακύλα τους κράτησε αρκετά και έφθασαν ως την αμμουδιά πέφτοντας τελικά μέσα στη θάλασσα. Σε δευτερόλεπτα σηκώθηκαν όρθιοι, μούσκεμα και οι δύο. Κρατούσαν από ένα ξύλο στα χέρια τους, το οποίο είχαν βρει να επιπλέει δίπλα τους.

Ο Μπάμπης μούγκρισε, όπως οι «κακοί» στις αμερικανικές ταινίες όταν επιτίθενται. Άρχισε λοιπόν την επίθεση προσπαθώντας να χτυπήσει με το ξύλο τον Γουστάβο, αυτός όμως τον απέκρουσε. Μια αδυσώπητη μονομαχία άρχισε ανάμεσα στα δυο αγόρια. Ο Μπάμπης επιτέθηκε πολλές φορές προσπαθώντας να αποκεφαλίσει τον αντίπαλό του, ο οποίος όμως, κατά κύριο λόγο, κατάφερε να αποφύγει τα χτυπήματα.

Κάποια στιγμή, όμως, ένα δυνατό χτύπημα του Μπάμπη έκανε τον Γουστάβο να χάσει κάπως την ισορροπία του. Γλίσטרησε μέσα στα ρηγά νερά και άρχισε να ταλαντεύεται προσπαθώντας να την ξαναβρεί. Ο Μπάμπης όρμησε με μανία, οργή και δύναμη, θέλοντας να δώσει ένα τελειωτικό χτύπημα, αλλά γλίσטרησε κι αυτός και έπεσε με δύναμη μέσα στα νερά κάνοντας ένα μεγάλο «πλατς!». Καθώς, όμως, έπεφτε, το κεφάλι του χτύπησε πλάγια πάνω σε ένα βράχο. Ευτυχώς το νερό –ο βράχος ήταν λίγο πιο κάτω από την επιφάνεια του νερού– ελάττωσε κάπως τη δύναμη της πτώσης. Παρ’ όλα αυτά, ο Μπάμπης ήταν τώρα πια αναίσθητος. Ο Γουστάβος έσπευσε για να τον σύρει έξω από το νερό. Η Μπάριμπαρα τον πλησίασε.

«Μπάμπη, με απογοήτευσες», είπε κοφτά και ψυχρά.

«Δεν χαίρεσαι που νίκησα εγώ, ο φίλος σου;», τη ρώτησε ο Γουστάβος.

«Δεν νίκησες εσύ, ηττήθηκε ο ελληνικός αθλητισμός σήμερα», του είπε σοβαρή η Βαρβάρα. «Και μη νομίζεις ότι έχεις το προνόμιο να με αποκαλείς Μπάριμπουρα».

«Εντάξει», της είπε ο Γουστάβος που στο μεταξύ ξεφυσούσε λαχανιασμένος από την προσπάθεια που κατέβαλε πολεμώντας τον Μπάμπη.

Η Βαρβάρα για μια στιγμή τον κοίταξε έκπληκτη ανοιγοκλείνοντας το στόμα της.

Στο μεταξύ ο Γουστάβος σκεφτόταν. Είχε νικήσει τον Μπάμπη... Μήπως, αν ψάρευε με δόλωμα τον Μπάμπη θα έπιανε τη φάλαινα...; Μήπως ήταν ένα σημάδι; Κοίταξε με νόημα τη Βαρβάρα και τον κοίταξε κι αυτή.

«Σκέφτεσαι αυτό που σκέφτομαι;», τη ρώτησε με νόημα.

Η Βαρβάρα τότε τον κοίταξε έντρομη και τσίριξε.

«Το “βέρα στο δεξί!” Το χάσαμε!»

«Όχι, όχι δεν εννοώ αυτό», είπε ο Γουστάβος, «...εξάλλου αυτό το έχει αργότερα, θα το προλάβουμε».

«Γουστάβε, ο Μπάμπης θα πνιγεί! Τραβά τον έξω!», φώναξε τότε η Βαρβάρα, προτού καλά καλά ο Γουστάβος ολοκληρώσει την προηγούμενη φράση του.

Και πράγματι, αν και ο Γουστάβος είχε τραβήξει το σώμα του Μπάμπη στην ακτή, το κεφάλι του Μπάμπη ήταν ακόμα μέσα στο νερό κι αυτός όντως κινδύνευε να πνιγεί!

Ο Γουστάβος γρήγορα γρήγορα τον έσυρε έξω και ακούμπησε το κεφάλι του στην αμμουδιά.

«Κάν' του τεχνητή αναπνοή!», φώναξε η Βαρβάρα.

«Τι;», απάντησε έντρομος ο Γουστάβος. «Όχι, αυτό αποκλείεται...»

«Α, μάλιστα...», ακούστηκε τότε αδύναμη η φωνή του Μπάμπη που συνερχόταν. «Εμ, βέβαια, βέβαια, δεν κάνουμε τεχνητή αναπνοή στον φτωχό!»

«Μα τι λες;», αποκρίθηκε ο Γουστάβος.

Ο Μπάμπης ξερόβηχε και έφτυνε νερό καθώς συνερχόταν.

«Ξέρεις πολύ καλά τι εννοώ», είπε. «Αρνήθηκες να μου κάνεις τεχνητή αναπνοή επειδή εγώ είμαι φτωχός και εσύ καπιταλόσκυλο».

«Όμως, ο Μιτς Μπιουκάνον είναι πλούσιος και έκανε τεχνικές αναπνοές και σε φτωχούς στο Μπέιγουοτς», είπε η Βαρβάρα. «Αυτός δεν είναι ρατσιστής».

«Άλλο αυτός, εξάλλου αυτός το έκανε στην ταινία», της εξήγησε ο Μπάμπης. «Ο Γουστάβος είναι ρατσιστής. «Άθλιο καπιταλόσκυλο θα πρέπει να ντρέπεσαι!», φώναξε στον Γουστάβο.

«Το μπέιγουοτς ήταν σειρά, όχι ταινία και δεν είμαι ρατσιστής!», απάντησε αγανακτισμένος ο Γουστάβος.

«Σταματήστε να τσακώνεστε!», είπε η Βαρβάρα προσπαθώντας να ηρεμήσει τα πνεύματα. «Πάμε να φάμε παγωτό;»

«Άντε πάμε, είπε ο Γουστάβος, θα κεράσω εγώ...»

«Αία!», φώναξε θριαμβευτικά ο Μπάμπης. «Το έπιασα το υπονοούμενο. Εννοούσες μ' αυτό ότι εγώ δεν έχω αρκετά λεφτά να ξοδέψω για το παγωτό, ε; Και μας το παίζεις τώρα κουβαρντάς βρωμοπλούσιε! Ουστ, ρε! Θα το πληρώσω εγώ το δικό μου».

«Κέρασέ με εσύ, Μπάμπη», είπε η Βαρβάρα με μια γλυκιά φωνή γεμάτη ζεστασιά καλοσύνη. «Δεν πρέπει να νιώθεις άβολα που είσαι άπορος».

«Μην ανησυχείς, Βαρβάρα, με σένα δε νιώθω άβολα», της είπε με μια μπάσα και γλυκύτατη φωνή συνάμα ο Μπάμπης.

Τα παιδιά στο μεταξύ είχαν αφήσει το λόφο πίσω τους και κατευθύνονταν όλοι μαζί σαν μια χαρούμενη παρέα προς το κοντινότερο παγωταξίδικο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Ο Γουστάβος “σερφάριζε” στο ιντερνέτ. Του είχε γίνει συνήθεια τελευταία. Έμπαινε σε πορνοσάιτ, αλλά έμπαινε και σε τσατ θέλοντας από εκεί μέσα να βρει μια καλή κοπέλα με την οποία να τα φτιάξει. Έψαχνε δηλαδή για γκόμενα στο ιντερνέτ.

Έτσι και σήμερα ήταν εκεί και έγραφε: “hi” σε διάφορα γυναικεία nicknames. Οι περισσότερες, όμως, τον έγραφαν κανονικά και δεν του απαντούσαν τίποτα.

Τώρα, όμως, μιλούσε με μία που λεγόταν “sweetgirl17”. Ήταν δηλαδή ένα χρόνο μεγαλύτερή του...

«Πώς σε λένε;», πληκτρολόγησε ο Γουστάβος.

«Τζέσικα, εσένα;»

«Γουστάβο».

«LoL».

«Γιατί γέλας;»

«Εννοώ πώς σε βάπτισαν, παιδί μου!», πληκτρολόγησε η Τζέσικα, αποτυπώνοντας στην οθόνη την αγανάκτησή της.

«Μα, σου απάντησα μόλις τώρα, Γουστάβο».

«Πόσο χρόνων είσαι;», τον ρώτησε αυτή ύστερα από μια μικρή παύση.

«17, u;»

«17», της είπε και ο Γουστάβος. Δεν τα είχε κλείσει ακόμα, αλλά δεν ήθελε να τον θεωρήσει αυτή μικρότερό της.

Συνέχισαν να ανταλλάσσουν αυτά τα αναγνωριστικά στοιχεία, μιλώντας για τα χόμπι τους, για τα μαθήματα και άλλα τέτοια. Οι περιοχές που έμεναν ήταν σχετικά κοντά. Σύντομα ο Γουστάβος της είπε:

«Θέλεις να πάμε για καφέ;»

«Και δεν πάμε;», του απάντησε αυτή αμέσως.

«Ωραία!», σε βολεύει αύριο;

«Αχ, όχι δεν μπορώ αύριο... έχω κανονίσει...»

«Μεθαύριο, τότε;»

Η Τζέσικα αργούσε να απαντήσει. Ο Γουστάβος σκέφτηκε ότι μπορεί να την προσβαλε.

«Συγγνώμη», της ξαναέγραψε ο Γουστάβος, «δεν ήθελα να σε προσβάλω με την ερώτησή μου... Φέρθηκα ηλίθια, απότομα, αναίσθητα, με τόση αγένεια, το ξέρω...»

«Όχι, βασικά μιλούσα με άλλον», του απάντησε απλώς αυτή. «Τι; Μιλάς και με άλλον;» Ο Γουστάβος είχε εκπλαγεί.

«Ε... ναι...»

«Με πόσους δηλαδή;»

«Κάτσε μια στιγμή», έγραψε η Τζέσικα και ακολούθησε μια μικρή παύση. «Με έντεκα. Αλλά μερικοί αργούν λίγο, μόνο εσύ στέλνεις πίσω τόσο γρήγορα. Αααα, ναι για κάτσε να δω μια στιγμή... Ναι λοιπόν, δεν έχω κανονίσει τίποτα για μεθαύριο».

Κανόνισαν ώρα και μέρος. Ο Γουστάβος σκεφτόταν ότι μεθαύριο θα ήταν η μεγάλη μέρα. Θα ξανάβγαινε ραντεβού! Ίσως η «sweetgirl17» να ήταν η εκλεκτή του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Ήταν μεσημεράκι και ο ήλιος έκαιγε. Έξω από το πολυκατάστημα του “Hopdos”, πολλοί άνθρωποι περνούσαν, έρχονταν και έφευγαν, ενώ άλλοι στέκονταν και περιμέναυ κοιτώντας το ρόλοι τους ή το κινητό τους.

Ένας από τους τελευταίους ήταν και ο Γουστάβος. Φορούσε μαύρα γυαλιά, μια κόκκινη μπλούζα με τα χελωνογιτζίκια, μια τζιν βερμούδα και μια μαύρη κάπα. Σαν αυτή που φοράει ο Ζορό ή ο δράκουλας, συγκεντρώνοντας όλα τα βλέμματα πάνω του. Η ιδιόρρυθμη αυτή ενδυμασία είχε σκοπό να κάνει την Τζέσικα να τον προσέξει. Της είχε πει ότι θα ήταν καλυμμένος από ένα μαύρο πέπλο μυστήριου και θα την έβρισκε αυτός... Βέβαια, πέπλο δεν είχε, γι’ αυτό και φόρεσε την κάπα που ήταν κι αυτή μαύρη και μυστήρια.

Το βλέμμα του “χτένιζε” αδιάκοπα τον κόσμο που περνούσε, κοιτούσε τον Γουστάβο και γελούσε. Άξαφνα, την είδε. Ήταν εκεί, στεκόταν στη μέση του πλήθους. Φορούσε, όπως είχαν συμφωνήσει, άσπρο κοντομάνικο μπλουζάκι και άσπρο σορτσάκι. Φορούσε κι αυτή μαύρα γυαλιά. Ήταν λίγο παχουλή, αλλά είχε συμπαθητικό, όμορφο πρόσωπο και μεγάλα πεταχτά στήθη. Ο Γουστάβος που την είχε εντοπίσει κινήθηκε προς το μέρος της κραυγάζοντας.

«Εε! Sweetgirl17! Ο Γουστάβος είμαι! Από τα chat στο ιντερνέτ!»

Η Τζέσικα γύρισε απότομα και τον αντίκρισε. Έκανε μια κάπως απροσδιόριστη γκριμάτσα, που όμως δεν ευχαρίστησε και ιδιαίτερα τον Γουστάβο, και βγάζοντας μια μικρή

κραυγή το έβαλε στα πόδια. Ο Γουστάβος άρχισε να τρέχει ξοπίσω της ενώ η κάπα του ανέμιζε στον άνεμο.

«Στάσου, εγώ είμαι! Από το ιντερνέ!», της φώναζε καθώς έτρεχαν.

Η παχουλή κοπέλα προσπαθούσε να μπλεχτεί με το πλήθος, αλλά η κατάλευκη ενδυμασία της την έκανε να ξεχωρίζει. Ο Γουστάβος δεν σταματούσε το κυνηγητό και, όντας πιο γρήγορος, σιγά σιγά η απόσταση μεταξύ τους άρχισε να μικραίνει. Εντωμεταξύ, οι άνθρωποι κοιτούσαν και μετά συνέχιζαν το δρόμο τους κουνώντας το κεφάλι τους μουρμουρώντας, ενώ κάτι Ιάπωνες τούς έδειχναν και έλεγαν «τσιν τσιν» και τους έβγαζαν φωτογραφίες.

Κάποια στιγμή, την έφθασε. Πήδηξε πάνω της και την έριξε κάτω. Πεσμένοι στο έδαφος, άρχισαν να ξεφυσάνε και οι δυο λαχανιασμένοι.

«Σ' έφθασα επιτέλους, της είπε. Καλά, πάντως έχει φάση που ντύθηκες έτσι στα κατάλευκα, τραβάς τα βλέμματα».

Η κοπέλα, που ξεφύσαγε λαχανιασμένη, κοίταζε την κάπα του δεν είπε όμως τίποτα.

«Λοιπόν, ξαναμίλησε ο Γουστάβος, πάμε για καφέ;»

«Δεν μπορώ», απάντησε αυτή, «έχω πάρα πολύ διάβασμα, λυπάμαι».

«Μα το 'χαμε κανονίσει για τώρα!», είπε ο Γουστάβος απορημένος...

«Ναι, μα ο μπαμπάς μου... λέει ότι πρέπει να διαβάσω...»

«Καλά λοιπόν, είπε αναστενάζοντας απογοητευμένος ο Γουστάβος, αφού είναι έτσι δεν πρέπει να σε αποσπώ από το διάβασμα. Πες μου όμως, πώς σου φαίνομαι;»

«Εε...», κόμπιασε η Τζέσικα, «είσαι καλό παιδί, απάντησε ...»

«Σ' ευχαριστώ πολύ για το κομπλιμέντο, είπε ο Γουστάβος, και εσύ είσαι τόσο όμορφη».

«Αλήθεια;», τον ρώτησε αυτή.

«Φυσικά», είπε ο Γουστάβος. «Λοιπόν, ποτέ θα τα ξαναπούμε;»

«Εεε... δεν ξέρω, έχω παρά πολύ διάβασμα. Εγώ λέω να

σβήσεις το κινητό μου και θα σε πάρω εγώ μόλις ευκαιρήσω», του απάντησε η Τζέσικα.

«Έγινε», της απάντησε ο Γουστάβος, «δεν θέλω να σου γίνω βάρος, νιώθω πολύ χαρούμενος που σε γνώρισα!»

«Λοιπόν, σόρι...», του αποκρίθηκε γρήγορα αυτή, «... αλλά πρέπει να βιαστώ, το διάβασμα με περιμένει. Γεια!»

«Γεια!», της φώναξε ο Γουστάβος καθώς η λευκοντυμένη απομακρυνόταν γοργά. Ήταν χαρούμενος που είχε γνωρίσει την Τζέσικα και του άρεσε πολύ. Κι αυτός όμως της άρεσε δεν υπήρχε αμφιβολία. Και σπάντα, σύντομα, μόλις η καημένη θα χαλάρωνε λίγο με τα διαβάσματα, θα είχε νέα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Ήταν διάλειμμα και ο Γουστάβος καθόταν μόνος του, μακριά από όλους, σε μια άκρη του προαυλίου. Σκεφτόταν. Ένιωθε πολύ άδειος, ότι είχε τόσα όνειρα ανεκπλήρωτα... Τον έπιανε μελαγχολία. Ξαφνικά, ένιωσε την παρουσία κάποιου ατόμου κοντά του.

Σήκωσε τα μάτια και είδε τη Φένια. Η Φένια ήταν μια αλήτισσα “γκοθού”, ντυμένη πάντα με μαύρα ρούχα και με αρκετά τατουάζ σε διάφορα σημεία του σώματός της. Ήταν ίσα με τον Γουστάβο στην ηλικία, αλλά είχε μείνει στην πρώτη λυκείου, γι’ αυτό δεν ήταν πλέον συμμαθητές. Τώρα, βρισκόταν εκεί, από πάνω του, και τον κοιτούσε.

Άρχισε να την κοιτάει κι αυτός αμίλητος. Για περίπου είκοσι δευτερόλεπτα έμειναν να κοιτάνε ο ένας τον άλλο έτσι.

«Τι κάνεις εδώ;», τον ρώτησε αυτή τελικά με μια ελαφριά ειρωνεία στη φωνή της.

«Σκέφτομαι», της απάντησε ο Γουστάβος. «Φύγε από μπροστά μου, μου κρύβεις τον ήλιο», συμπλήρωσε θυμούμενος ότι κάποιος άλλος Έλληνας αρχαίος σοφός είχε πει αυτήν τη φράση σε μια ανάλογη περίπτωση.

«Μα έχει συννεφιά», του είπε τότε αυτή, έκπληκτη. «Με δουλεύεις;»

«Όχι, απλώς δεν ήμουν και τόσο συγκεντρωμένος...»

«Το βλέπω», του απάντησε αυτή. «Θέλεις ένα τσιγάρο;»

«Όχι, όχι. Βασικά, προσπαθώ να το κόψω... Πες μου κάτι, Φένια. Πιστεύεις στην αληθινή αγάπη;»

Η Φένια τράβηξε μια γερή τζούρα από το τσιγάρο που κρατούσε.

«Να σου πω την άποψή μου...», του απάντησε. «Θεωρώ ότι σε μια ερωτική σχέση υπάρχουν πολύ περισσότερα πράγματα από το σεξ...»

«Ακριβώς!», τη διέκοψε χαρούμενος ο Γουστάβος που συμφωνούσαν. «Μα φυσικά, είναι η επικοινωνία, η κατανόηση...»

«Βασικά εγώ εννοώ», τον διέκοψε αυτή, τούτη τη φορά, «ότι πέρα από το σεξ εγώ θέλω να μαστιγώνω τον άλλο και αυτός εμένα, να τον βρίζω, να γεύεται τα ούρα μου...»

«Μα τι θα άγγιξε την καρδιά σου συναισθηματικά; Τι θα σε συγκινούσε;»

«Να μου πρόσφερε κάποιος ένα τριαντάφυλλο», είπε αυτή αναστενάζοντας. «Κάνεις δεν το 'χει κάνει ποτέ...»

«Ναι, αυτή είναι μια αρκετά ρομαντική σκέψη», είπε ο Γουστάβος. «Να λοιπόν, που πίσω από αυτή τη σκληράδα και την «μπρουταλάδα» κατά βάθος είσαι ρομαντική και ευαίσθητη...»

«Τριαντάφυλλο-τσιγάρο εννοούμε, έτσι;», του είπε αυτή αφήνοντάς τον άναυδο.

«Αα...», έκανε αυτός, χάσκοντας.

Εκείνη την ώρα, το κουδούνι που σήμαινε το τέλος του διαλείμματος, χτύπησε.

«Άντε, ώρα να μπεις για μάθημα», του είπε.

«Όχι, θέλω να μείνω εδώ και να σκεφτώ...»

«Τη Νάντια;», τον ρώτησε αμέσως πονηρά αυτή.

«Πού το ξέρεις;», ο Γουστάβος σήκωσε απότομα τα μάτια του και την κοίταξε γεμάτος έκπληξη.

«Κοίτα, σε ακτίνα εκατό χιλιομέτρων ίσως και να υπάρχει κάποιος που είναι κούφος και τυφλός και δεν το ξέρει».

«Κατάλαβα», είπε ο Γουστάβος. «Θεωρούμαι ένας αθεράπευτα ρομαντικός και ευαίσθητος, που παρ' όλα τα εμπόδια και τις δυσκολίες συνεχίζει να αγαπάει δυνατά μια κοπέλα πιστεύοντας στην αληθινή αγάπη;»

«Όχι, θεωρείσαι ο χυλόπιτας», του είπε απλά και ξερά αυτή.

«Όμως, αυτοί που σκέφτονται έτσι, ίσως να μη ζήσουν ποτέ την αληθινή αγάπη».

«Ούτε και εσύ...», είπε με το ειρωνικό της ύφος η Φένια.

Στο μεταξύ, το προαύλιο είχε αδειάσει. Ο Γουστάβος θα έπρεπε να είναι στην τάξη τώρα.

«Είναι άδικο, όμως...», μουρμούρισε ο Γουστάβος.

«Όχι, είναι ρεαλιστικό», είπε κυνικά αυτή.

«Άδικο!»

«Ρεαλιστικό!»

«Άδικο!»

«Ρεαλιστικό!»

«Άδικο!»

«Θες ένα τρίφυλλο;»

Ο Γουστάβος «έμεινε» για μια στιγμή. «Όχι», είπε τελικά. «Πες μου κάτι όμως», πρόσθεσε. «Στα αλήθεια τα έχει με το Βρασίδα;»

«Α, Βρασίδα λένε εκείνο τον τύπο που την αγκαλιάζει, τη φιλάει, τη χαμουρεύει την...»

«Εντάξει, εντάξει, κατάλαβα», της είπε Ο Γουστάβος που δεν του άρεσε και πολύ αυτό που άκουγε. «Δεν είναι ανάγκη να μου πεις όλες τις λεπτομέρειες...»

«Του Βρασίδα», άρχισε να του λέει η Φένια, «του κάθονται πολλές γιατί έχει τσαμπουκά, αέρα, λεφτά...»

«Το λες γι' αυτές τις άλλες τις πολλές σαν... Εσύ είσαι μια από τις πολλές που κάθονται σε κάποιον;»

«Εγώ... Α, σαν πολύ αέρα δεν πήρες μου φαίνεται Γουστάβο! Άντε! Και για να ακριβολογούμε, εσύ έχεις κάνει πολλές ή λίγες σχέσεις;»

Ο Γουστάβος κόμπιασε για μια στιγμή. Δεν είχε κάνει καμία σχέση. Δεν ήθελε να πει ψέματα, αλλά δεν μπορούσε να πει στη Φένια την αλήθεια.

«Κοίτα, είπε, δεν μπορώ να πω ότι είναι πολλές, ούτε όμως και λίγες...»

«Είπες όμως, πόσες είναι πάνω κάτω;»

«Χμ... είναι ένας στρογγυλός αριθμός».

«Τέλος πάντων», είπε η Φένια, «δεν τα πάω καλά με τα μαθηματικά, δεν ξέρω ποιοι είναι οι στρογγυλοί αριθμοί».

«Λοιπόν, πάω στο μάθημα τώρα», είπε ο Γουστάβος, «έχω ήδη αργήσει».

«Γεια σου, βρε Ταρτούφε, άντε και κάλο βόλι με τη Νάντια, αν και δεν το νομίζω...»

«Ευχαριστώ, επίσης!», της φώναξε βιαστικά ο Γουστάβος καθώς έτρεχε να πάει στην τάξη του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ήταν η πέμπτη ώρα, το μάθημα των μαθηματικών. Ο κύριος Ντουντούκος μοίραζε στα παιδιά τα διαγωνίσματα του τριμήνου βαθμολογημένα. Το διαγώνισμα ήταν σχετικά εύκολο καθώς οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, μαθητές είχαν διαπρέψει. Επιφωνήματα χαράς ανακούφισης και ενθουσιασμού ηχούσαν από παντού.

«Συγχαρητήρια παιδιά, μπορώ να πω ότι πήγατε όλοι πολύ καλά», είπε ο κύριος Ντουντούκος για να συμπληρώσει αμέσως: «...ή μάλλον για να είμαι ακριβής... σχεδόν όλοι».

Ο Γουστάβος κοιτούσε το γραπτό του και το μεγάλο κόκκινο τρία που βρισκόταν πάνω δεξιά. Μα, μήπως ήταν 13; Το κοίταζε προσεκτικά. Δεν έβρισκε, όμως, καμιά γραμμή δίπλα στο τρία. Κοιτούσε το γραπτό του. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί πήρε τόσο χαμηλό βαθμό. Μα, μήπως ήταν 18; Μπα, όχι, καμιά σχέση, δεν έμοιαζε με τίποτα. Τότε θυμήθηκε το ανέκδοτο που το 0 συνάντησε το 8 και του είπε «Ψι! Ζωνάκι, ε;» και άρχισε να γελάει μόνος του, σαν χαζός.

Ο Κύριος Ντουντούκος τον πρόσεξε. «Με τα χάλια σου γελάς Γουστάβε;», του είπε με ένα ειρωνικό ύφος. «Το ξέρεις ότι είσαι ο μόνος που κόπηκες; Και μάλιστα με τρία;»

«Κύριε, δεν μπορώ να κατανοήσω γιατί πήρα αυτό το βαθμό...», είπε ο Γουστάβος πραγματικά απορημένος, ενώ το γέλιο του είχε κοπεί εντελώς.

«Για ρίξε μια μάτια στη δεύτερη σελίδα, αναιδής νέε. Δηλαδή, τι υπονοείς, ότι σε βαθμολόγησα άδικα;», είπε ο Ντουντούκος με φωνή η οποία άρχισε όλο και περισσότερο να τρέμει από οργή.

Ο Γουστάβος κοίταξε στη δεύτερη σελίδα. Ήταν περισσότερο «κόκκινη» από «μπλε», ενώ στο τέλος της πρώτης άσκησης έγραφε με μεγάλα κόκκινα γράμματα: «Όλα λάθος είναι!» Περίπου στη μέση της σελίδας ήταν κυκλωμένη και χιλιουπογραμμισμένη μια αριθμητική πράξη πρόσθεσης. Ο Γουστάβος είχε κάνει λάθος και είχε γράψει ότι: $5+5=11$.

Σήκωσε τα μάτια και κοίταξε τον κύριο Ντουντούκο, ο οποίος στεκόταν γεμάτος λύσσα, με ένα βλέμμα τρελού! Το μάτι του «γυάλιζε».

«Τα βλέπεις;», αναφώνησε ο καθηγητής μ' ένα θριαμβευτικό ύφος. «Πίσω στο δημοτικό, αγαπητέ! Είναι δυνατό να σου βάλω μεγαλύτερο βαθμό μ' ένα τέτοιο ολίσθημα που περιέχεται στο ελεεινό αυτό γραπτό; Όταν δεν γνωρίζεις πόσο κάνει $5+5$; Πέρα από το ότι η πρώτη άσκηση είναι ολόκληρη λάθος, οι τύποι που χρησιμοποιείς είναι από τη φυσική».

«Μα κύριε, το λάθος που έκανα είναι ανθρώπινο, απλώς ήμουν λίγο απρόσεκτος. Δεν πιστεύω να αμφιβάλλετε ότι ξέρω πόσο κάνει $5+5$...»

«Σιωπή, νεαρέ!», φώναξε ο Ντουντούκος απίστευτα εκνευρισμένος, ενώ αφροί εμφανίστηκαν ξαφνικά στο στόμα του. «Δεν μπορώ να υποθέσω τι γνωρίζεις και τι όχι, εγώ βαθμολογώ αυτό που βλέπω. Και αντί να προσπαθείς να δικαιολογηθείς καλύτερα να κοιτάξεις τα χάλια σου, καθώς είσαι, όπως φαίνεται, ο πιο αμελής και κωθώνι μαθητής εδώ μέσα! Μελέτησε!»

Ο Γουστάβος σώπασε για λίγο, αν και αυτός δεν ήταν και λιγότερο εκνευρισμένος από τον Ντουντούκο. Το τρίτο θέμα ήταν ολόσωστο και ο Ντουντούκος θα μπορούσε άνετα να του βάλει μεγαλύτερο βαθμό, ενώ αν κατανοούσε το προφανές, ότι δηλαδή το λάθος στην πρόσθεση ήταν από καθαρή απροσεξία θα μπορούσε να του βάλει άνετα και πάνω από τη βάση.

Εντωμεταξύ ο Ντουντούκος παρέδιδε. Σε κάποια στιγμή ο Γουστάβος τον άκουσε, μέσα στη λήθη και τον βαθύ συλλογισμό που βρισκόταν, σκεπτόμενος το βαθμό που πήρε,

τη Νάντια, και ακολουθώντας με το μάτι ένα μυρμήγκι που πορευόταν στην πλάτη του Φάνη, λέει:

«Δείξτε επιμέλεια και διαβάστε προσεκτικά τις ασκήσεις για να μην πάρετε τρία σε κανένα διαγώνισμα, όπως ο Γουστάβος», ξεσπώντας σε γέλια!

Τα γέλια του ήταν τόσο δυνατά και σαρκαστικά καθώς κοιτούσε προς τη μεριά του Γουστάβου, ενώ καμπόσοι «γλείφτες» δείχνοντας πόσο τους άρεσε και πόσο πετυχημένο ήταν το αστείο, άρχισαν να τον «σιγοντάρουν» γελώντας το ίδιο δυνατά και κοιτώντας και αυτοί ειρωνικά τον Γουστάβο. Ο Γουστάβος άρχισε να φορτώνει. Κωλομπαρικά και κανιβαλικά αισθήματα άρχισαν να τον πλημμυρίζουν καθώς κοίταζε τον Ντουντούκο.

Ο Ντουντούκος χτυπιόταν από τα γέλια, χαρούμενος που ήταν τόσο πνευματώδες και δημοφιλές το αστείο του. Το μάθημα συνεχίστηκε.

Δεν είχε περάσει αρκετή ώρα όταν ο Ντουντούκος φώναξε κοιτώντας προς τη μεριά του Γουστάβου:

«Λοιπόν, υπάρχει κάποιος που να θέλει να δείξει αυτήν την εφαρμογή στον πίνακα; Α, ίσως θέλει να μας δείξει ο Γουστάβος!», είπε κοιτώντας πονηρά προς το μέρος του. Πολλά από τα παιδιά, όσα δεν βαριόντουσαν, γύρισαν και κοίταξαν χαμογελώντας τον Γουστάβο, που εκείνη την ώρα έβγυνε τη μύτη του.

«Έλα αγόρι μου, έλα στον πίνακα...», άρχισε να λέει ο Ντουντούκος, ενώ ο Γουστάβος προχώραγε με το κεφάλι κάτω προς τον πίνακα. «Και ίσως, την επόμενη φορά να μην πάρεις πάλι τρία στο διαγώνισμα!» ξεκινώντας πάλι να γελάει δυνατά και επιδεικτικά, για να προσέξουν όλοι τα φοβερά και πνευματώδη αστεία του. Αυτή τη φορά όμως, το σιγοντάρισμα ήταν πιο χαλαρό και λιγότερο ένθερμο και έτσι το γέλιο του κόπασε σύντομα.

Ο Γουστάβος στεκόταν μπροστά στον πίνακα και κράταγε τον μεγάλο ξύλινο χάρακα. Ο Ντουντούκος ήταν μπροστά του σκυφτός και έψαχνε στο βιβλίο των μαθηματικών

την εφαρμογή που θα παρουσίαζε στον πίνακα ο Γουστάβος. Ο Γουστάβος κοιτούσε τον πισινό του Ντουντούκου που τουρλωνόταν επιδεικτικά μπροστά του καθώς ήταν σκυφτός πάνω στην έδρα και σκεφτόταν να χάσει με δύναμη τον χάρακα μέσα. Τότε ο Ντουντούκος γύρισε, του έδωσε το βιβλίο και άρχισε να τον κοιτάζει βλοσυρός, αλλά και με μια τρελή ειρωνεία στο βλέμμα και σταυρωμένα στο στήθος τα χέρια του. Ο Γουστάβος πήρε το βιβλίο, αλλά συνέχισε να κοιτάζει τον Ντουντούκο σαν χαζός.

«Αντε, λοιπόν! Ξεκίνα! Τι με κοιτάς; Μήπως με γουστάρεις; Χα χα χα!», του είπε ανυπόμονα ο Ντουντούκος γελώντας για μια ακόμα φορά με το αστείο του περισσότερο από όλους τους άλλους μαζί.

«Όχι κύριε, το αντίθετο», του απάντησε αυθόρμητα ο Γουστάβος.

«Το αντίθετο; Τι εννοείς, δηλαδή;»

«Εννοώ ότι... προτιμώ πολύ περισσότερο τα κορίτσια.»

«Τέλος πάντων Γουστάβο σταματάς να χασομεράς την τάξη και άρχισε την εφαρμογή επιτέλους! Άλλωστε και από τα κορίτσια τα τρία παίρνεις! Χα χα χα!» Αυτή τη φορά χαμογέλασε και ο Γουστάβος γιατί αυτό ήταν όντως κάπως πετυχημένο.

Ο Γουστάβος άρχισε να σχεδιάζει το σχήμα της εφαρμογής στον πίνακα. Ο Ντουντούκος τον παρακολουθούσε συνοφρωμένος. Πήγαινε συνεχώς πάνω κάτω, μια από τη μια μεριά του Γουστάβου και μια από την άλλη, ώστε να δει το σχήμα από όλες τις όψεις. Μπερδευόταν έτσι στα πόδια του παιδιού, δυσκολεύοντας το έργο του. Σε μια στιγμή, έπεσε ολόκληρος πάνω στον Γουστάβο, σκουντώντας τον, με αποτέλεσμα ο Γουστάβος να τραβήξει μια μεγάλη γραμμή κατά μήκος όλου του σχήματος.

«Μα, πρόσεχε ρε παιδί μου, καλά δεν με είδες που ερχόμουνα;», ρώτησε με πραγματική αγανάκτηση ο Ντουντούκος.

«Σας αντιλήφθηκα, κύριε», είπε ο Γουστάβος, «καταπίνοντας» και πάλι τα νεύρα του, «...αλλά ήμουν αφοσιωμένος στο να σχεδιάζω το σχήμα...»

«Αφοσιωμένος, ε;», άρχισε και πάλι να φορτώνει ο Ντουντούκος. «Για να δούμε τι έκανεσ! Ααα! Τι είναι αυτό;», ρώτησε δείχνοντας τη μεγάλη γραμμή κατά μήκος του σχήματος που είχε τραβήξει από το σπρώξιμο ο Γουστάβος. «Έτσι σχεδιάζεις εσύ, κύριε, όταν είσαι αφοσιωμένος; Κοιτάξτε, κοιτάξτε το σχήμα! Τι είναι αυτή εδώ η γραμμή που το τέμνει στα δύο; Είναι εντελώς λάθος! Ούτε να αντιγράψεις από το βιβλίο δεν είσαι ικανός!»

«Μα, κύριε...», πήγε να πει ο Γουστάβος.

«Τι; Τολμάς να μου αντιμιλάς αυθάδη, νεαρέ; Λοιπόν, νομίζω ότι το τρία που σου έβαλα στο διαγώνισμα όντως δεν σου άξιζε... Σήμερα, θα πάρεις μηδέν! Σε προφορική εξέταση! Και αν συνεχίσεις έτσι σύντομα θα καταλήξεις ένας αλήτης, ένα ρεμάλι, που θα τρώει σκουπίδια στους δρόμους και θα τερματίσει τη ζωή του με μια σύριγγα στο χέρι ή στα κάτεργα!»

Ο Ντουντούκος σταμάτησε το παραλήρημα για να πάρει ανάσα. Ο Γουστάβος τον κοίταζε προσεκτικά, αν και τη στιγμή που ο καθηγητής άρχισε να αγορεύει, ο Γουστάβος άρχισε να σκέφτεται κάτι άλλο... Η Νάντια σίγουρα θα 'χε παρακολουθήσει αυτή την άδικο συμπεριφορά του καθηγητή απέναντί του! Ίσως αυτό το περιστατικό να την ωθούσε να τον συμπαθήσει, να τον δει τρυφερά. Γύρισε και την κοίταξε. Προς μεγάλη του έκπληξη όμως αντίκρισε τη Νάντια να μη δίνει και μεγάλη σημασία στα τεκταινόμενα και επωφελούμενη από το επεισόδιο να έχει σκύψει κάτω από το θρανίο για να μιλήσει στο κινητό της!

Ο Γουστάβος έκπληκτος και απογοητευμένος, όπως επίσης ψυχικά κουρασμένος από την όλη εξέλιξη των πραγμάτων, έμεινε αποσβολωμένος, ακίνητος να την κοιτάει σαν χαμένος, αδύναμος να πάρει το βλέμμα του από πάνω της. Ο Ντουντούκος τον είδε. Γύρισε και είδε τη Νάντια! Έγινε αμέσως κατακόκκινος και στη συνέχεια άρχισε ξανά να ωρούεται:

«Συγχαρητήρια, δεσποινίς! Επέκρινα τον συμμαθητή σας, αλλά βλέπω ότι υπάρχουν και άλλοι αναιδέστατοι και «τελειωμένοι» μαθητές εδώ μέσα! Αίσχος! Όνειδος! Το μέλλον

σας διαγράφεται στα ΤΕΙ κτηνιατρικής! Και αν! Εμπρός, έξω με ωριαία αποβολή! Και αύριο να παρουσιασθείτε στο γραφείο με τον κηδεμόνα σας!

Στη συνέχεια, ενώ η Νάντια κατευθυνόταν αργά προς την έξοδο της αίθουσας, ο Ντουντούκος γύρισε προς τον Γουστάβο, και βάζοντας τα δυνατά του για να μιλήσει ήρεμα, τού είπε δυνατά: «Συγχαρητήρια, καθώς παρά την ιδιαιτέρως μέτρια προσωπικότητά σου, νεαρέ, μού υπέδειξες το παράπτωμα της συμμαθητηριάς σου».

Η Νάντια ακούγοντας αυτά τα λόγια σταμάτησε για μια στιγμή και γύρισε και κοίταξε τον Γουστάβο με ένα βλέμμα που μάλλον δεν έδειχνε και πολύ θετικά αισθήματα. Μάλλον, τον μισούσε πλέον. Εκείνη τη στιγμή το κουδούνι του διαλείμματος χτύπησε και τα παιδιά χαρούμενα, υπό τις φωνές του Ντουντούκου που ούρλιαζε ένα κάρο ασκήσεις για το σπίτι, έβγαιναν έξω από την αίθουσα, αφήνοντας τον Γουστάβο να κάθεται ακίνητος, αποσβολωμένος, χαμένος σ' αυτές τις σκέψεις.